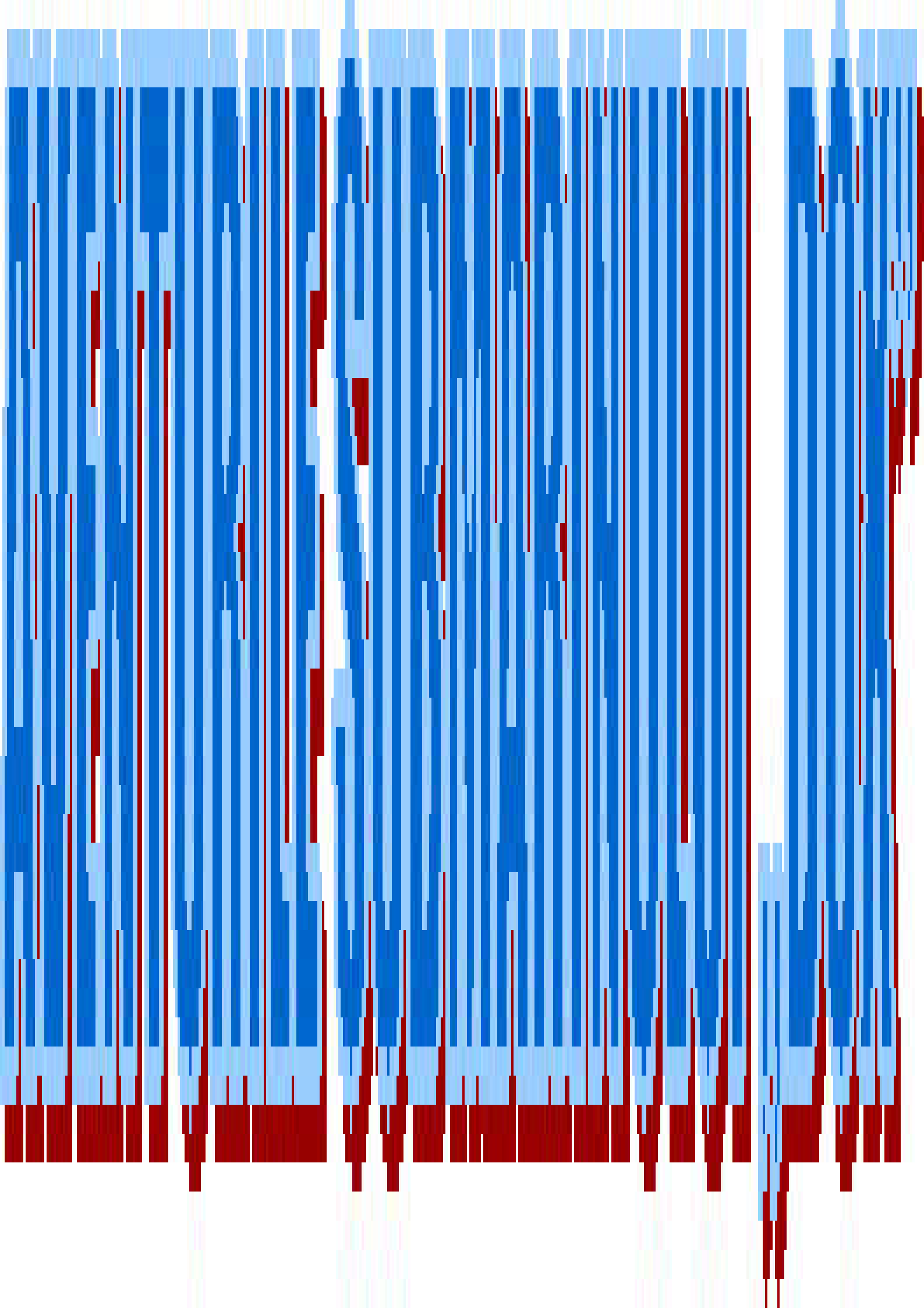

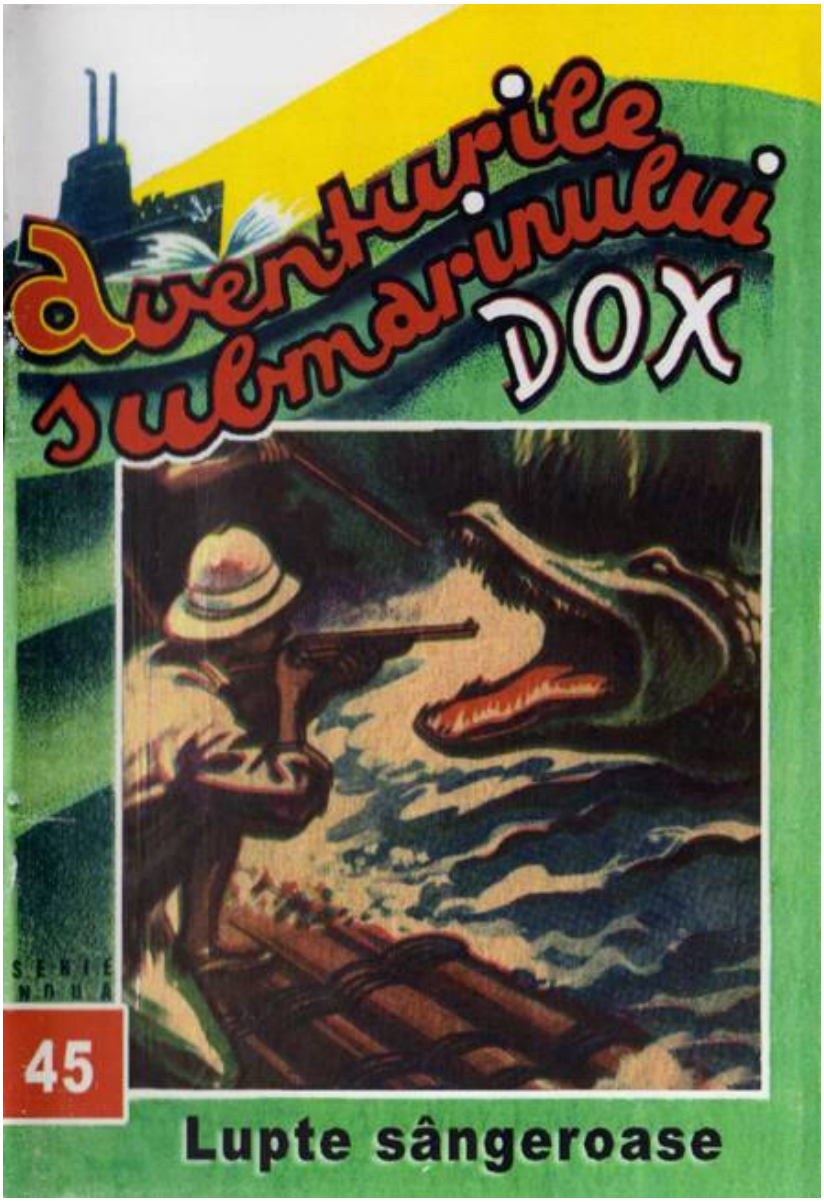
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
45
Lupte sângeroase

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. În ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia-fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbieru' de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mării lor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.
40. Uriaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.
42. În luptă cu Chinezii.
43. Insula vrăjită.
44. Mlaştina morţii.
45. Lupte sângeroase.

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 68 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 45

LUPTE SÂNGEROASE

Traducerea de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN GHIARELE DUŞMANULUI.

DOCTORUL BERTRAM FĂCU O MICĂ PAUZA ca pentru a-şi aduna amintirile, apoi urmă:

«Vârfurile gardului de scânduri zburau în aşchii sub gloanţele duşmane. Câteva suliţi, zvârlite cu mare furie, trecură peste îngrăditura înaltă şi căzură în locul liber din faţa „sopo”-ului, casa comunităţii.

Atacul tribului duşman al bataşilor începuse şi satul din mijlocul terenului mlăştinos era sub bătaia armelor lor.

Căpetenia veni agitat spre noi. Din nenorocire nu pricepeam ce tot îndruga el, dar din gesturile sale – arăta mereu spre noi şi armele noastre – înţeleserăm că se

bizuia mult pe ajutorul nostru şi deoarece n-aveam deloc poftă să ne lăsăm ciopârţiţi de tribul duşman, îi încredinţarăm prin gesturi că vom lupta cu îndârjire. Marian se însărcină imediat cu organizarea apărării.

Făcu semn ompum-ului să-l urmeze şi paşi încetişor de-a lungul îngrăditurii înaltă de doi metri. La fiecare loc care-i se părea cam slab, arăta spre războinicii care ne urmau şi prin ridicarea degetelor hotăra de câţi oameni era nevoie pentru paza locului. Eu băgai de seamă că alegea tocmai locurile care dinăuntru păreau cât se poate de apărate şi se orienta întru aceasta după tăria focului pe care asediatorii îl îndreptau împotriva lor. Cu siguranţă că un astfel de loc apărea de afară lesne de cucerit şi duşmanii credeau ca pe acolo puteau pătrunde mai uşor înăuntru.

Găsesc interesant sa fac o mică descriere a bataşilor, draga George.

Ei mai sunt numiţi şi bataki, au trăsăturile aproape caucaziene, forma feţei rotunda, fruntea larga, ochii mari. Culoarea pielei e mai deschisă ca aceea a Malaiezilor, părul este moale şi fin, in general de culoare cafenie. În medie au înălţimea de 1,70 metri, întrecându-i deci pe Malaiezi. Sunt şi mai puternici ca aceştia. De felul lor sunt trândavi, nepăsători, dar se înfurie repede şi devin certăreţi şi răzbunători nevoie mare. Limba lor pare să fie înrudită cu celelalte dialecte ale arhipelagului indian, îşi are totuşi ciudăţeniile ei, aşa că n-o puteam pricepe.

Cititul şi scrisul e răspândit de veacuri la ei. Scrierea lor merge de jos în sus, literă peste literă, în şiruri de la stânga la dreapta, crestată pe lemn de bambus. Cercetătorii au găsit bucăţi scrise care datează din antichitate şi erau scrise cu vopsea neagră pe scoarţă de copac. Aceste documente se numesc Pasiaha şi sunt considerate sfinte.

Bataşii socotesc timpul într-un fel al lor propriu şi au nume speciale pentru luni. Cred într-o fiinţă superioară, Dibata, care ar locui în al şaptelea cer. Au şi un număr însemnat de duhuri rele şi bune, care ascultă de Dibata, mai cred că nobilii poporului lor devin zei după moarte. Preoţi şi vraci nu există la ei, în schimb se folosesc de farmece şi talismane. Singura ceremonie religioasă este Jertfa, au insă credinţa în viaţa viitoare. Zeul Tuang dan batari îi judecă pe cei morţi. Dacă sentinţa e favorabilă, atunci rămân în unul din cerurile lumii superioare. În

cazul contrar se-ntorc în mormintele lor şi în locuinţele dinainte şi împrăştie nenorociri peste nenorociri.

Îmbrăcămintea bărbaţilor se compune din pantaloni largi, până la genunchi – seroar – un şal în jurul umerilor care serveşte mat mult ca podoabă şi „bungus”-ul, un soi de turban. Căpeteniile poartă un şorţ larg – sarong – cu eşarfă sau cordon şi un şal foarte frumos, împodobit cu mărgean.

Femeile poartă părul despletit şi sunt goale până la jumătatea trupului, restul fiind acoperit de un sarong. Fecioarele se recunosc după inelele de alamă din jurul gâtului şi de aramă la braţe.

Locuinţele bataşilor se deosebesc mult de cele ale Malaiezilor. Ele sunt cocoţate pe patru stâlpi înalţi de un metru şi jumătate până la patru metri şi au formă dreptunghiulară, de şase până la opt metri. Interiorul este împărţit în încăperi mici; înălţimea pereţilor, din scoarţă de copac, este de vreun metru şi jumătate, apoi vine acoperişul ţuguiat. Cele mai multe case sunt locuite de câteva familii; ele formează sate, numite „huta”. Afară de casele de locuit mai sunt şoproane pentru grâne şi o primărie, ca să-i zicem aşa – Sopo – unde se ţin sfaturile şi se păstrează lucrurile de preţ ale tribului.

Aproape toată munca e îndeplinita de femei. Ele lucrează pământul, recoltând porumb, orez, legume, tutun şi plante colorante, ţes stofe, împletesc saci şi rogojini, fabrică vopsele, iar în vreme de război fabrică chiar şi praful de puşcă.

Bărbaţii stau toată ziua şi fumează din pipe lungi de alama, se ocupă din când în când cu tăierea copacilor şi clădesc case. Câte odată mai îngrijesc şi de copii. Sunt însă foarte îndemânatici, se pricep la topirea metalelor, fasonează fildeşul, gravează în lemn, etc.

Arma lor principală este suliţa cu vârful de fier. Sau toată numai din bambus. Dar negustorii chinezi au purtat de grijă să-i înzestreze, în parte şi cu arme moderne, puşti şi pistoale automate.

Hrana lor se compune de obicei din orez şi porumb. Carne, ouă şi peşte se mănâncă numai în zile de sărbătoare. Cei mai cu stare cresc pe lângă casa porci şi păsări. Ca băutură întrebuinţează apa sau „tuak”, sucul îmbătător de palmier.

Interesantă e instituţia căsătoriei la ei. Sunt două feluri de căsătorii.

În primul caz, numit, mangoli" (sau „tubor”), bărbatul îşi cumpără soţia de la părinţi. Preţul e intre 5000 şi 10000 lei. Femeia căsătorită după sistemul „mangoli” nu poate moşteni nimic şi la moartea bărbatului trece îngrija fiilor. Bărbatul o poate alunga, dar atunci pierde zestrea. Dacă însă femeia vrea să se despartă, părinţii trebuie să-i dea îndărăt banii ce i-au primit la cumpărare, ba uneori şi ceva pe deasupra.

Al doilea sistem e acel numit „sumondo”. Prin care bărbatul intră în familia socrului.

Înmormântarea se face fără nici o ceremonie deosebită, îndată după moarte. În schimb au loc ceremonii mari la înmormântarea unei căpetenii. Un ompum nu trebuie să fie îngropat până nu s-a copt orezul care a fost semănat în ziua morţii sale. Atunci se adună din toată ţara, căpeteniile prietene. Fiecare aduce cu sine un bivol şi toată cireada e apoi jertfită, cu solemnitate.

Pe un catafalc impunător, având la capete statui de lemn, sicriul din lemn masiv de durio e dus la groapa. Mortul e complet îmbrăcat şi presărat cu camfor. În faţa mormântului, sicriul e deschis încă odată şi coborât în groapă, după ce fiul sau una din rudele apropiate rosteşte câteva cuvinte, spunând că adormitul în veci vede pentru ultima dată soarele. Statuile de lemn sunt aşezate lângă groapă, iar de nişte prăjini înfipte în pământ sunt atârnate toate coarnele şi fălcile bivolilor jertfiţi.

Prietenia şi înţelegerea e întărită prin schimbul cuţitelor pe care le poartă la şold bărbaţii. Când e vorba să se depuie un jurământ, toţi cei de faţă formează un cerc, în mijlocul căruia e jertfit un porc sau o vacă. Inima animalului este scoasă afara şi fiecare înghite o bucăţică dintr-însa, jurându-se să fie şi el înghiţit astfel dacă-şi va călca cuvântul.

Poporul bataşilor trăieşte în triburi izolate, numite suku. Numai în anumite împrejurări – şi vremelnic de obicei – se unesc unele triburi între ele. Fiecare sat e de sine stătător şi are o căpetenie prin ereditate (ompum) care totuşi nu poate dispune singur în chestiunile care privesc binele public. Fiecare bărbat liber are drept de vot şi majoritatea hotărăşte. Numai în vreme de război se cuvine ascultare deplină căpeteniei.

Fiecare bărbat care a trecut de vârsta copilăriei devine luptător şi îndată ce sună goarna trebuie să pornească la luptă.

Dar nu există, de asemeni nici un tezaur comun. Singurele avantaje de care se bucură ompum-ul sunt că locuitorii îi clădesc casa şi-i lucrează pământul. De asemeni, negoţul cu vite e în mâinile Iui.

Legile bataşilor – „Hadat" sau „Adat" – nu-s scrise, ci sunt intrate în uz din moşi-strămoşi. Sunt supuse la interpretări felurite de aceea se şi întâmplă că e nevoie adesea de tratative îndelungate la „primărie", pentru lămurirea vreunei neînţelegeri ivite, aproape toate abaterile se pot răscumpăra cu bani sau obiecte de valoare. Numai pentru adulterul unui locuitor de rând cu nevasta ompum-ului este prevăzută pedeapsa cu moartea. Trădătorii de ţară şi spionii sunt şi ei condamnaţi la moarte, dacă nu se pot răscumpăra cu o sumă cam de vreo zece mii de lei şi un bivol. Aceeaşi dispoziţie e valabilă şi pentru duşmanii care sunt prinşi dincolo de hotarul satului, cu arma în mână.

Adulterinii şi trădătorii de ţară sunt ucişi prin înţepături de suliţi, iar prizonierii de război sunt tăiaţi de vii.

Guvernul olandezo-indian a supus până acum numai o parte a ţării bataşilor. În ţinuturile încă neatârnate domneşte veşnic războiul şi haosul.

Bataşii fac negoţ cu alimente în anumite locuri ale ţinutului; locuitorii se duc la „târg" cu nevastă şi copii, înarmaţi.

Fac şi export de pe coasta de sud-vest, cu fildeş, piper, camfor, metale, scorţişoară, trestie, bambus, etc.

Datele acestea asupra interesantului popor le-am aflat de la Hasting, care studiase moravurile şi limba Bataşilor.

Din nenorocire am trecut cu vederea în zilele trecute să pornim în recunoaştere în afara satului, căci de unde era să bănuim că vom fi asediaţi de duşmani!

— Slavă Domnului că gardul de mărăcini este verde şi umed pe din afară, mulţumită terenului mlăştinos, zisei eu, când ajunserăm la poarta dinspre miazăzi, care ducea de-a dreptul în mlaştini.

Prin poarta asta am pornit în expediţie în zorii zilei, ca să prindem rinocerul acela rar. Şi acum – era după amiază – îl pierduserăm pe Pongo, pe care desigur că duşmanii îl uciseseră. Hasting căpătase o rană gravă la umăr, iar noi ne îndoiam că vom putea ţine piept duşmanului care venise, desigur, cu forţe superioare.

— Cel puţin de-am putea vorbi cu căpetenia! zisei eu. Am trimite o ştafetă la sergentul Vaasen, care ne-ar veni

în ajutor cu oamenii lui.

— Nu cred ca ştafeta să poată străbate, căci duşmanii vor fi ocupat toate potecile care duc afară din sat...

Marian se întrerupse căci în clipa aceea două gloanţe smulseră o bucată lungă de lemn din poarta înaltă şi-o zvârliră la picioarele noastre.

— Aşa ne fuse vorba, care va să zică... mormăi Marian. Ei, lasă că le-arăt eu dumnealor că nu suntem chiar atât de nepricepuţi în ceea ce priveşte apărarea. Şi apoi, încă n-am răzbunat pierderea scumpului nostru Pongo. Vino încoace lângă poartă! După cât s-arată n-au arme moderne, altminteri gloanţele ar răzbate prin lemnul tare. Aşa. Acu, trebuie să mă ridici pe umerii tăi, dar să nu mă salţi decât când ţi-oi spune eu.

— Ce-ai de gând să faci, Mariane? întrebai eu cu grija. Dacă-ţi araţi capul deasupra gardului cu siguranţă că te-ar întâmpina cu câteva gloanţe.

— Voi face eu să nu se întâmple cum zic! Şi pentru asta voi rupe crenguţa de ici. Aşa. Acu, lasă-te în jos şi eu voi încăleca pe umerii tăi. S-a făcut! Acum voi înălţa casca în vârful băţului şi nădăjduiesc că duşmanii vor trage îndată într-unsa. Înainte ca să mai albă timp să-şi încarce din nou armele va trebui să te ridici repede în picioare. Atunci voi vedea dacă pot găsi o ţintă pentru „Parabellum”-ul meu. Noroc ci ăia de afară n-au puşti cu repetiţie, aşa că sper să izbutesc cu planul meu.

Eram peste măsură de curios să văd ce-o ieşi din încercarea prietenului meu. Îi luai pe Marian pe umeri şi mă înălţai pe jumătate. Când mă uitai în sus spre el văzut că ridica încetişor casca înfiptă în băţ. Imediat se auziră de afara patru împuşcături, dar gloanţele nu nimeriră coiful.

— Sus! strigă Marian şi eu îndeplinii repede porunca.

De-abia mă ridicasem în picioare că şi auzii patru împuşcături la rând din „Parabellum”-ul prietenului meu. De afară răsunară două răcnete de moarte şi ţipete de durere scoase de alte două glasuri.

— Jos! strigă Marian şi-l lăsai repede la pământ.

— Pe doi i-am ucis, zise el, calm; ceilalţi doi, care stăteau ascunşi pe jumătate printre bambuşi, trebuie să fie foarte grav răniţi. Prea plăcut nu-mi e că trebuie să fac moarte de om, dar n-am încotro. Astea patru gloanţe ne vor da un răgaz mai lung, căci acum nu cred să pornească la atac.

— Vor fi însă atât de înverşunaţi, încât nu e exclus să se năpustească în prima pornire de furie, răspunsei eu. A! uite că şi-au găsit oamenii.

Afară se auzi o gălăgie grozava, apoi câteva împuşcături trase la întâmplare. Ompum-ul. Care privişi cu chipul strălucitor de bucurie la isprava îndrăzneaţă a lui Marian, făcu acum o mutră îngrijorată şi începu să ne povestească o istorie lungă la care răspunserăm înălţând din umeri. Atunci, veni fiul căpeteniei, care se ocupase tot timpul de Hasting şi ne făcu semn să-l urmăm.

După cum îţi spusesem mai înainte, dragă George – urmă doctorul Bertram – l-am lăsat pe Hasting îngrijirea bataşilor, după ce i-am curăţat cum trebuie rana adâncă de la umăr. Ştiam că popoarele primitive cunosc buruieni de leac care au un efect minunat şi de data asta aşteptările noastre fură întrecute chiar.

Când intrarăm în coliba noastră îl văzurăm pe viteazul legionar ridicat în aşternut şi zâmbind uşor.

— Desigur că aveţi nevoie de mine ca tălmaci, domnilor – zise el – căci fiul căpeteniei mi-a povestit că tribul duşman a împresurat satul. Tot de la el am aflat ca tribul acesta dispune de peste o sută de războinici, ceea ce înseamnă că ne este superior nouă. Am auzit împuşcături, aţi nimerit vreun duşman?

— Doi morţi şi doi grav răniţii răspunse Marian, scurt.

— Atunci, vor face tot ce le va sta în putere ca să se răzbune pe noi. Cel mai bun lucru cred c-ar fi să fiu transportat pe locul liber din faţa „primăriei", ca să pot tălmăci imediat războinicilor ordinele dumitale, domnule Farrow.

— Dacă nu-ţi face rău, ar fi cât se poate de nimerit, răspunse Marian. Nu cunosc prea bine tactica războinică a bataşilor, dar cred că ne putem aştepta la atacuri şi la o încercare de a năvăli în sat în timpul nopţii.

— Asta fără doar şi poate, zise legionarul. Noroc că gardul de scânduri a fost reparat de-abia acum o săptămână – după cum îmi spunea fiul căpeteniei – adică atunci când a pătruns prima veste despre ivirea prin apropiere a duşmanului. Şanţul cu apă a fost şi el curăţat de curând. De asemeni gardul de mărăcini e destul de umed, pentru a rezista unei încercări de a-i pune foc.

— Nădăjduiesc că nu cunosc arta de a azvârli rachete incendiatoare. Dacă s-ar pune foc colibelor, suntem pierduţi.

— Din nenorocire le este cunoscut acest mijloc de luptă. Mă mir chiar că n-au început încă cu asta. De fapt e şi singura primejdie care ne ameninţă, căci la o năvală e greu să ne aşteptăm. Dacă încep să ardă casele va trebui să ieşim din îngrăditură şi atunci suntem pierduţi.

Trebuie deci să luăm măsuri de apărare, zise Marian cu energie. Te vom duce afară, domnule Hasting, şi-l vei sfătui pe ompum să ordone imediata dărâmare a colibelor. Materialul va fi îngrămădit în mijlocul satului. Vom avea astfel vederea liberă spre garduri şi nu vom avea a ne teme de rachete incendiare.

— Minunat! exclamă legionarul. Asta e singurul mijloc de salvare. Duceţi-mă repede afară, îi voi vorbi căpeteniei. Dărâmarea caselor se poate face foarte lesne. Şi cu siguranţă că locuitorii nu se vor împotrivi să facă asta, dacă îşi salvează în schimb viaţa. Ai auzit strigătele? Asta înseamnă foc. Aşa dar duşmanii au şi zvârlit rachetele. Repede, repede, trebuie să alergăm în ajutorul băştinaşilor.

Îl ridicarăm cu pătură cu tot şi coborârăm cu el scăriţa de bambus a colibei. În partea de miază-noapte a satului se înălţau spre cer limbi mari de flăcări. Fum aproape că nu se vedea, o dovadă că lemnul de bambus al colibelor incendiate era uscat.

Ajunserăm curând la locul incendiului. Două colibe erau cuprinse de flăcări. Femeile se îngrămădeau în jurul focului văitându-se, în vreme ce câţiva bărbaţi chibzuiţi şi începuseră să dărâme colibele învecinate. Ompum-ul tocmai venea fuga spre noi şi Hasting îi comunică în câteva cuvinte propunerea lui Marian.

După cum spuneam, în vreme de război locuitorii sunt ţinuţi să asculte de hotărârile căpeteniei. Fără un cuvânt de împotrivire luară cu toţii topoarele şi începură să dărâme casele. Treaba merse repede. Marian avu deodată o idee nouă.

— Robert – mi se adresă el – tu vei lua în pază partea dreaptă a gardului, iar eu cea stângă. – Domnule Hasting, spune te rog ompum-ului să-şi trimită imediat fiul cu câţiva războinici la poarta de miazăzi. Mai mult ca sigur că duşmanii vor încerca acum să dea năvală, deoarece ei bănuiesc că locuitorii au de furcă cu stingerea focului îmi smulsei repede puşca de pe umăr şi alergai spre aripa dreaptă a gardului. Mă aşezai într-un ungher, în aşa fel ca

să pot cuprinde cu privirea atât partea de nord cât şi cea de răsărit.

Deodată văzui zburând prin aer o săgeată fumegând şi coborând pe o colibă care tocmai fusese dărâmată. Flăcările izbucniră imediat mistuind cu lăcomie lemnul. Cei doi bataşi care lucraseră la dărâmarea casei, săriră îngroziţi în lături. În aceeaşi clipă coliba incendiată se prăbuşi.

Răsuflai uşurat, dar mulţumirea îmi fu de scurtă durată, căci văzul cu spaimă câteva aşchii aprinse zburând spre colibele vecine, care nu erau încă dărâmate şi aprinzându-le cât ai clipi din ochi.

Primejdia era mare acum, căci aici stăteau una lângă alta şase colibe, pe stâlpii lor, iar cei mai mulţi bărbaţi erau ocupaţi cu dărâmarea celor din partea de jos a satului. Şi dacă aceste colibe vor fi cuprinse de flăcări, va lua foc şi gardul de scânduri din apropiere, apoi desigur gardul de mărăcini din spatele său, iar duşmanii vor putea pătrunde lesne atunci în sat.

Privii îngrijorat în juru-mi căutând să-l descopăr pe Hasting, ca să le spuie bataşilor ce aveau de făcut. Privirea mi se opri pe partea de răsărit a gardului. În aceeaşi clipă dusei puşca la ochi, căci acolo se iviră deodată capete negricioase, urmate de braţe şi partea de sus a trupului. Când primul duşman puse piciorul peste gard slobozii un glonţ. Trăsei şase gloanţe la rând, din care cinci nimeriră, căci trupurile negricioase se prăbuşiră pe spate scoţând ţipete de moarte.

După câteva clipe de linişte auzii puşca lui Marian. Şi în vreme ce îmi încărcăm din nou arma, începu şi lupta în partea de miazăzi, unde se afla fiul căpeteniei cu câţiva războinici. Marian slobozi opt gloanţe, apoi se făcu linişte şi acolo, dovadă pentru mine că şi dânsul respinsese atacul. Pe poziţia fiului căpeteniei lupta păru să se înteţească şi tocmai vroiam să alerg într-acolo, când observai că Marian mi-o luase înainte, căci auzii şuierând gloanţele din „Parabellum”-ul său. Încurând răsunară răcnetele de triumf ale bataşilor noştri.

În vremea asta, însă, focul cuprinsese cele şase colibe. Atunci văzui doi bataşi purtând pe Hasting de cele patru capete ale păturii sale. El strigă ceva purtătorilor săi, care îl aşezară îndată la pământ, îşi scoaseră securile de la brâu şi alergară spre colibele în flăcări. Erau oameni curajoşi, căci cu toată primejdia de a fi îngropaţi sub dărâmăturile

aprinse, se apropiară cât mai mult şi cu lovituri puternice, retezară stâlpii din faţa. Prin asta casele se înclinară înainte şi se prăbuşiră, destul de departe ca să nu la foc şi gardul.

Răsuflai uşurat când văzui primejdia asta înlăturată. Se părea că duşmanii părăsiseră gândul de a urma lupta, căci auzirăm pierzându-se îndepărtare urletele lor de furie.

Puteam cuteza acum să ne părăsim posturile. Din prevedere, însă, ompum-ul puse câte patru oameni de veghe la fiecare latură a gardului, iar noi ne adunarăm să ţinem o consfătuire lângă mormanul de dărâmături format de lemnăria caselor distruse.

Situaţia era foarte serioasă căci duşmanii urmau să reînnoiască atacul. Eu şi Marian, singurii ţintaşi buni, nu puteam fi pretutindeni. Prin mijlocirea lui Hasting cerurăm ompum-ului să îngrămădească mormane mici de lemnărie de jur-împrejurul gardului de scânduri, pentru ca în cazul unui atac de noapte să putem face lumină îndestulătoare.

După cum spuneam înainte, răcnetele de furie ale duşmanilor se pierduseră în depărtare şi ne făcurăm iluzia că împotrivirea noastră neaşteptată îi speriase într-atâta, încât vor lăsa să treacă un timp până să reînnoiască atacul. Dar ne înşelasem.

Când cei dintâi bataşi se apropiară de gard cu braţele încărcate de lemne, zburară câteva gloanţe peste vârful gardului şi în acelaşi timp şuieră prin aer un nor de săgeţi. Viclenii duşmani îşi retraseseră numai jumătate din oameni, iar ceilalţi aşteptaseră un bun prilej pentru atac.

Câţiva bataşi. Din cei ce duceau lemnele şi mai multe sentinele căzură morţi sau răniţi. Şi până s-avem vreme să luăm puştile înmână, făpturile întunecate ale năvălitorilor se şi căţăraseră pe gard şi săriră înăuntru. Cu securile ridicate se năpustiră asupra locuitorilor satului.

Dar Bataşii noştri îşi reveniră repede din spaima lor. La porunca ompum-ului se adunară laolaltă, azvârlindu-se înaintea duşmanilor. Noi nu puteam lua parte la luptă căci ne temeam să nu nimerim pe bataşii prieteni. În schimb luarăm la ochi pe cei care încercau să mai sară peste gard. Viteazul Hasting, care zăcea lângă mormanul de dărâmături, lua şi el parte la luptă, cu deplin succes. În pauzele scurte când ne încărcăm armele, auzeam pistoalele lui trăgând fără încetare.

Vreo douăzeci de duşmani săriseră peste gard, dar aveau împotriva lor vreo cincizeci de războinici. Deoarece noi împiedicam, cu gloanţele noastre, pătrunderea altora, numărul duşmanilor se micşoră repede. Bataşii noştri ştiau că le este în joc viaţa şi luptau cu o îndârjire nemaipomenită. Duşmanii îşi dădură seamă repede că singura lor salvare era s-o la la fugă şi cei zece care mai rămăseseră încercară să sară îndărăt peste gard. Unul singur izbuti însă, ceilalţi căzură răpuşi de gloanţe.

Din păcate, răniţii fură ucişi repede de bataşii noştri îndârjiţi, altminteri i-am fi sfiit să vorbească. Nouăsprezece morţi avură duşmanii numai la acest atac. Dar şi de partea noastră căzuseră opt oameni şi tot atâţia râniţi, dintre care cinci grav. Noi dispuneam acum de un efectiv de treizeci şi şapte de oameni, iar împotriva noastră aveam cel puţin de două ori pe atâta.

Dacă am fi bănuit urmările, apoi n-ar fi scăpat nici acel unul care izbutise să sară gardul. El avusese destul timp să-şi dea seamă de situaţia noastră şi ştia că îngrămădisem lemnăria în mijlocul satului. Deodată zburară deasupra gardului cel puţin treizeci de rachete incendiatoare şi se înfipseră în mormanul de lemne. Un rug imens îşi înălţă imediat flăcările spre cer.

Câţiva bataşi alergară repede şi-l duseră pe Hasting de acolo. Dar şi noi ne văzurăm siliţi să ne retragem până aproape de gard şi cu toată depărtarea la care ne aflam, văpaia aproape ne tăia respiraţia. Şi... colac peste pupăză, se lăsă noaptea!

II.
FUGA ÎN MLAŞTINI.

SITUAŢIA NOASTRĂ ERA DISPERATĂ. Flăcările ne luminau din plin şi duşmanii puteau să se caţere nevăzuţi pe gard, împuşcându-ne de sus. Eu eram cu totul demoralizat, dar Marian găsi mijlocul de salvare.

Lângă noi se aflau grămezile mici de lemne. Aduse acolo de Bataşi. Hasting, care zăcea lângă noi pe pătură, tălmăci ompum-ului propunerea lui Marian să se dea foc lemnelor şi să fie azvârlite peste gard, pentru ca duşmanii să nu se poată furişa pe întuneric. Mijlocul acesta de apărare nu putea ţine mult timp, dar în vremea asta se stingea poate rugul din mijlocul satului. Astfel, e drept că nu-i puteam vedea pe duşmani, dar nici ei pe noi.

Bataşii recunoscură îndată că mijlocul ăsta era singurul ajutor în care mai puteam nădăjdui. De-abia sfârşise de vorbit legionarul cu ompum-ul şi de fiecare latură a gardului stăteau câte doi războinici cocoţaţi pe umerii camarazilor lor, primind din mâna altora lemnele aprinse. Urletul de furie al duşmanilor era o dovadă că viclenia prinsese. Pe de altă parte, Marian se urcă şi el pe umerii unui bataş şi slobozi trei gloanţe din „Winchester”-ul său. Fiecare împuşcătură fu urmată de un răcnet de moarte.

Se auziră şi din partea cealaltă câteva împuşcături, dar fără nici un rezultat. Numai o suliţă duşmană găuri braţul unuia din luptătorii noştri.

Cu prilejul acesta făcurăm constatarea că inamicii nu mai aveau suliţi cu vârfuri de fier, căci aceea pe care Marian o scoase din braţul rănitului era de curând fabricată din bambus.

Asta nu era mare lucru însă, căci la o năvală, ei ne-ar fi învins prin numărul lor mare. Atacul acesta îl puteam aştepta de abia în zorii zilei. Le fel gândea şi Marian, căci zise acum:

— Nu ne vom putea împotrivi mai mult decât până la ziuă. Dacă duşmanii pornesc atunci un atac general, suntem pierduţi şi tot ce-am făcut până acum a fost degeaba. Domnule Hasting, trebuie să faci următoarea propunere căpeteniei: după cum am băgat de seamă, tranşeea care înconjoară satul de jur-împrejur duce la o apă îngustă. Această apă curge spre miazăzi, aşa dar tocmai la mlaştini, dar ea este totuşi singura noastră cale de scăpare. De îndată ce se va stinge focul înăuntru şi afară, va trebui să ne facem plute mici din scândurile gardului şi să fugim în grupuri cu ajutorul lor. Dacă fiecare plută va duce pe ea zece oameni, vom avea nevoie de vreo opt bucăţi, pentru ca să luăm şi femeile cu copiii. Firește că mamele vor trebui să-i împiedice pe copii să ţipe. Nu ştiu încotro duce apa, dar cred că ne vom putea face nevăzuţi. Cum găseşti d-ta planul acesta?

— Cred că e bun, domnule Farrow şi voi sta de vorbă cu ompum-ul.

Convorbirea, la care se amestecară cei mai mulţi războinici, fu foarte însufleţită. În cele din urmă tinerii se despărţiră de grup şi se apropiară de femei, care stăteau ghemuite într-un colţ, căutând să liniştească pe copii care scânceau. Cu noi rămaseră căpetenia, fiul său şi încă opt

Bataşi. Ompum-ul vorbi mult cu Hasting, care ne tălmăci apoi cele ce spusese:

— Domnilor, situaţia s-a schimbat cu totul acum. Duşmanii care ne-au atacat stau sub comanda unei rubedenii a ompum-ului nostru. Bataşii au aflat că numai căpetenie, fiul lui şi cei opt războinici care stau în jurul lor sunt cauza principală a acestui atac, deoarece conducătorul duşman nutreşte o ură veche împotriva acestor zece oameni. Ceilalţi locuitori, împreună cu soţiile şi copiii lor vor fi cu siguranţă cruţaţi, dacă se vor preda. S-au hotărât chiar să facă asta.

„Dacă însă vom fi făcuţi prizonieri cu ompum-ul şi ceilalţi războinici, ne aşteaptă o soartă foarte tristă. De aceea cei zece bataşi vor să fugă cu noi pe o plută, aşa cum ai propus d-ta, domnule Farrow. Ceilalţi locuitori, care sunt hotărâţi să se predea, s-au declarat dispuşi să ne îngăduie fuga, ba chiar să ne ajute la construirea plutei. la te uită câţiva oameni au şi început să smulgă scânduri din gard. De îndată ce se va stinge focul, vom şterge putina prin poarta de miazăzi, în vreme ce războinicii rămaşi se vor preda duşmanului prin poarta de miazănoapte.

— Si încotro duce apa? Întrebă Marian.

— Precum bănuiai d-ta, de-a dreptul în mlaştini. Va fi un drum foarte primejdios, căci până acum bataşii n-au trecut mai departe de un anumit hotar. Mai povesteau de o fantomă care cică ar locui prin ţinutul mlăştinos.

— I-auzi frate! Ştii că devine interesant! Dar, vom avea şi noi o mică distracţie în drum, zise Marian, ironic. Spune-le însă bataşilor să-şi la merinde pentru cel puţin două zile. Conservele noastre nu vor ajunge pentru toţi câţi suntem.

În vreme ce legionarul vorbea cu ompum-ul, noi duserăm genţile noastre spre poarta de sud. Ne apropiarăm apoi de locuitorii care construiau pluta, încredinţându-ne că o făceau cum trebuie.

Deoarece lucrau mulţi la ea, o terminară repede şi când focurile de afară şi dinăuntru mai pâlpâiau numai, bataşii care urmau să ne însoţească apucară pluta şi o duseră la poarta de miazăzi. Încărcarăm pe ea genţile noastre şi merindele bataşilor şi aşteptarăm momentul prielnic. Fu adus şi Hasting şi aşezat cu băgare de seamă la mijloc.

De la marginea de nord a satului auzeam acum strigăte prelungi. Locuitorii care vroiau sa se predea începeau tratativele cu duşmanii.

Acum sosise momentul prielnic pentru noi. Focurile pâlpâiau încet şi luna avea să răsară de-abia peste un ceas.

Cu băgare de seamă fu deschisă poarta cea grea şi doi bataşi se strecurară printr-însa pentru a se încredinţa că nu e nici o primejdie pe aproape. După câteva clipe se înapoiară cu vestea că putem fugi fără teamă, întrucât sentinelele se duseseră şi dânsele să la parte la tratative.

Mie mi se păru cam scurt timpul de care avuseseră nevoie cei doi bataşi ca să se încredinţeze de lipsa sentinelelor, dar nu mai avui răgaz să-mi spun părerea, căci poarta se şi deschise larg şi oamenii împinseră pluta afară. Îi urmarăm repede, cu pistoalele înmână şi păşirăm pe podeţe de deasupra tranşeei. Deoarece tranşeea asta fără întâi un ocol mare înainte de a se lega cu pariul, luasem hotărârea să străbatem pe jos câmpiile semănate şi să punem pluta dea dreptul pe apa curgătoare. Aveam de străbătut cel mult trei sute de metri şi nu prea eram liniştit gândindu-mă că ne-ar fi putut descoperi vreun duşman.

Dar şi Bataşii păreau să aibă aceeaşi teamă, căci numai primii douăzeci de metri înaintară în vârful picioarelor, apoi o luară în goană, fără să ţie seamă de zgomotul ce-l făceau printre spicele de orez pe care le călcau în picioare.

Asta a fost o mare greşeală. Zgomotul ne dădu de gol mai curând decât ne-am fi aşteptat.

Un ţipăt puternic îndărătul nostru ne dovedi că cei doi bataşi care se duseseră să se încredinţeze de lipsa sentinelelor, nu fuseseră cu destulă băgare de seamă. Sentinela scotea mereu strigăte de alarmă, alergând după noi. Sarcina lui era uşoară căci bataşii noştri păreau acum cuprinşi de panică. Îşi îndoiră iuţeala cu care alergau, sporind în acelaşi timp şi zgomotul, pe când noi nu puteam auzi decât strigătul pe care-l scotea din când în când urmăritorul.

Era un noroc poate că bietul Hasting zăcea întins pe pluta de care aveau nevoie bataşii pentru fuga lor. Altminteri – dacă ar fi fost să-l ducă pe braţe – l-ar fi lăsat în voia soartei numai să poată alerga ei mai repede. Pentru rănit, însă, goana asta era un adevărat chin, căci îl auzeam gemând dureros din când în când.

Eu mă simţeam îndemnat să mă opresc, ca să-l reduc la tăcere pe urmăritorul care prin ţipetele sale arăta celorlalţi direcţia în care fugeam, dar atunci riscam ca bataşii să

plece fără mine cu pluta. Şi Marian părea să aibă gândul acesta, căci mormăia la înjurături împotriva bataşilor.

În vremea asta strigătele se înmulţeau îndărătul nostru. Duşmanii porniseră să ne urmărească şi sentinela rare ne descoperise se apropia tot mai mult.

De-odată mă izbii puternic cu bataşul dinaintea mea. Ajunsesem pe malul apei.

— Domnule Hasting, spune-le oamenilor să rămâie cât mai liniştiţi, şopti Marian. Urmăritorii noştri se vor opri dacă nu ne vor mai auzi.

Cu voce slabă legionarul tălmăci vorbele acestea şi cei zece bataşi se supuseră. Aşezară cu băgare de seamă pluta pe apă şi unul după altul luarăm loc pe ea.

Marian avusese dreptate în presupunerea sa. Îndârjitul duşman care se luase după noi se oprise când nu mai auzi zgomotul paşilor noştri.

Câţiva din oamenii noştri luaseră cu ei beţe lungi şi subţiri de bambus. Cu ajutorul acestora pluta fu împinsă de la mal şi îndreptată spre mijlocul apei, lată de vreo opt metri; Acolo fu luată de curent şi pornită spre miazăzi, spre mlaştinile grozave, unde se spunea că locuieşte fantoma.

Vreo cincizeci de metri furăm duşi astfel de curent şi ne credeam acum în siguranţă, când îndărătul nostru întunericul fu sfâşiat de lumina unor făclii. Bataşii duşmani recurseră la singurul mijloc ce le mai rămăsese spre a pune mâna pe noi. La lumina făcliilor puteau deosebi foarte bine urmele noastre şi astfel vor şti imediat că porniserăm pe apă spre miazăzi. Şi poate că nu le era greu să ne ajungă, urmând malul şi să ne răpuie.

Marian îl puse pe legionar să-i comunice căpeteniei temerea asta, dar aflarăm spre liniştirea noastră că la cel mult trei sute de metri depărtare începea un desiş de nepătruns, pe care duşmanii nu-l vor putea înconjura atât de repede deoarece se întindeau cale de câţiva kilometri dea lungul apei. La desişul acesta trebuia s-ajungem cât mai repede căci strigătele de bucurie pe care le scoteau acum urmăritorii noştri dovedeau că ne găsiseră urma.

Bataşii se folosiră de beţele de bambus şi viteza plutei spori imediat. Asta stârni însă şi zgomot, din nenorocire. Duşmanii rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi, scoţând ţipete războinice porniră în goană peste câmpuri, îndreptându-se spre noi.

Ne-ar fi ajuns curând, deoarece puteau şi înainteze de trei ori mai repede ca pluta noastră, făcură însă greşeala să nu stingă făcliile. Aşa că, atunci când fură la vreo cincizeci de metri numai, cei din faţă ne oferiră o ţintă cât se poate de bună.

Eu şi Marian slobozirăm câte două gloanţe şi patru purtători de făclii se prăbuşiră la pământ imediat ceilalţi îşi stinseră luminile.

Marian ceru căpeteniei cu toată energia să poruncească oamenilor să nu mai vâslească şi imediat plescăitul apei încetă. Eram purtaţi acum numai de curent, încet, ce-i drept, dar asta fu salvarea noastră, căci duşmanii încetară urmărirea, neştiind încotro s-o apuce.

O nouă primejdie se ivi acum, însă. Luna scălda în lumină marginea pădurii îndepărtate şi în curând razele ei aveau să cadă şi deasupra apei. Atunci ofeream duşmanilor o ţinti bună, pe câtă vrane ei s-ar mai fi aflat câtva timp în întuneric. Dar desişul ocrotitor era încă la vreo două sute de metri. Cu viteza plutei am fi avut nevoie de douăsprezece minute ca să fim salvaţi, dar lumina lunei trebuia să ne ajungă în cel mult cinci minute.

Ascultând de propunerea lui Marian, ne îndoirăm trupurile înainte, ca să ieşim mai puţin în afară şi în acelaşi timp cei din dreapta trebuiau să vâslească încetişor cu mâinile, ca să împingă pluta spre ţărmul stâng, adică acolo unde se aflau duşmanii. Procedeul acesta era motivat prin faptul că malul era acoperit de ierburi înalte, care erau pentru noi o acoperire faţă de privirile iscoditoare ale duşmanilor.

Pluteam încetişor pe apa liniştită. Luna care se înălţa pe cer îşi arunca lumina spre malul opus. Curând vom fi ajuns la desişul ocrotitor şi poate că ne era dat să scăpăm de a cădea în mâinile duşmanilor îndârjiţi.

N-am ţinut seamă însă de viclenia acestora şi de nechibzuinţă propriilor noştri oameni.

Tot întinsul apei era acum luminat ca ziua şi numai ierburile înalte de pe malul stâng aruncau o umbră îngustă, sub ocrotirea căreia înaintam încetişor, cu capul aplecat în jos. Ne aflam la cel mult zece metri de desişul de bambuşi când... unul din bataşii ghemuiţi se ridică deodată, ca să-i iscodească pe duşmani.

Ce s-a întâmplat apoi era de aşteptat. Auzirăm în apropiere exclamaţii de mirare, apoi o suliţă spintecă aerul. Imprudentul din faţa mea ridică braţele în sus şi

scoţând un ţipăt nearticulat, se prăbuşi în apă. Suliţa îi găurise gâtlejul. Conducătorul duşman trimisese deci o sentinelă pe marginea desişului şi acum eram descoperiţi.

— Trei glasuri scoaseră strigăte puternice de alarmă. Atunci pistolul Iui Marian detună de trei ori la rând şi două horcăituri ne arătară că nimerise bine. Repede îmi ridicai şi eu capul, dar a trebuit să mă aplec cu iuţeala fulgerului căci o suliţă scânteietoare venea de-a dreptul spre mine. Marian trase un al patrulea glonţ, urmat de un ţipăt, după care se făcu linişte. Sentinelele duşmane fuseseră răpuse.

Bataşii noştri se ridicară şi puseră iar mâna pe betele de bambus. După câteva clipe ajunserăm în desişul ocrotitor.

Îndărătul nostru se stârni larmă; se auziră trei plescăituri în apă şi atunci ompum-ul, înspăimântat, zise ceva lui Hasting. Legionarul ne tălmăci imediat:

— Din restul scândurilor gardului au construit şi ei trei plute şi ne urmăresc. Din nenorocire n-avem decât şase beţe de bambus pentru vâslit, aşa că ne vor ajunge în curând.

— Dar nu se tem ei că bataşii care s-au predat se vor năpusti acum asupra celor puţini care au rămas acolo?

— Nu. După obiceiul bataşilor, cei învinşi trebuie să dea ajutor învingătorilor. Altminteri, la primul prilej sunt ucişi fără milă. Din faptul că plutele au fost construite atât de repede, poţi vedea că foştii noştri prieteni le-au dat o mână de ajutor duşmanilor. Şi chiar dacă nu i-ar fi încărcat şi pe ei pe plute, potrivnicii noştri îşi pot trimite războinicii după noi, fără să le fie teamă că cei învinşi ar putea să se răscoale.

— În cazul acesta stăm prost de tot, zise Marian, Avem însă avantajul că-i vom putea împuşca pe duşmani când se vor apropia. De gloanţele lor nu mă tem, căci nu cred să cunoască ei înrâurirea luminii de lună când e vorba să ţinteşti. Dar ce-a păţit ompum-ul, îi văd foarte agitat?

Căpetenia vorbi din nou ceva cu Hasting în vreme ce puţinii războinici încetaseră chiar să vâslească. Legionarul li se adresă cu glas poruncitor şi în cele din urmă puseră iar mâna pe beţe, ca să împingă înainte pluta.

— Parcă totul ne este împotrivă! zise Hasting cu amărăciune. Curând apa face un cot spre răsărit şi cică acolo ar sălăşlui stafia. Bataşii se tem de ea mai mult chiar decât de duşmanii lor. la te uită cât de încet vâslesc, numai să n-ajungă prea curând în apropierea acestui duh

rău. Am putut să-i îndemn să meargă înainte, amintindu-le de ucigaşul Mango, pe care-l credeau tot „diavol”. A! Uite că şi vine prima plută a duşmanilor.

— Haide, Robert! zise Marian, calm. Ne vom lăsa îndărătul plutei, ca să putem trage mai bine. Şi d-ta, domnule Hasting , spune-le, te rog, oamenilor că cu cât vom înainta mai repede cu atât mai curând scăpăm de stafia de care se tem.

Cu băgare de seamă alunecarăm pe lângă bataşi, care începuseră să vâslească nebuneşte şi ne aşezarăm la capătul plutei. Atunci văzurăm, la vreo cincizeci de metri îndărătul nostru cea dintâi plută a duşmanilor, apropiindu-se cu repeziciune. Îndărătul ei zărirăm alte două puncte, aşa dar încă două plute.

III.
STAFIA.

ÎI LĂSARĂM PE DUŞMANI SA SE APROPIE până la treizeci de metri, apoi ridicarăm puştile şi luarăm la ochi pe cei doi Bataşi din faţă. Dar, înainte de a putea apăsa pe trăgaci, ţinta dinaintea noastră dispăru brusc şi în acelaşi timp căzurăm la o parte. Nu lipsea mult ca Marian să se rostogolească în apă. Explicaţia era simplă: cuprinşi de spaimă la gândul stafiei care avea să se ivească, războinicii noştri împinseră pluta cu toată puterea pe după cotul râului, spre răsărit.

Acum eram şi noi curioşi peste măsură să vedem monstrul de care ne tot vorbiseră. Cel şase oameni cu vâslele lor improvizate lucrau ca turbaţii, gâfâind de încordare. Deodată se auziră în desişul de lângă noi două plescăituri puternice, urmat de un foşnet în frunziş.

Bataşii izbucniră în ţipete de groază, sporind şi mai mult iuţeala plutei. Dar foşnetul şi trosnetele încetară brusc.

În schimb, pluta duşmanilor ţâşni acum pe după cotul apei. Cei patru războinici din frunte zvârliră imediat suliţele, care zburară deasupra capetelor noastre. Doi din bataşii dindărătul nostru gemură sfâşietor, se clătinări, afundându-se în apă, cu prăjini cu tot Râmaserăm deci numai cu patru vâslaşi – dacă pot zice astfel – şi viteza plutei noastre se micşoră simţitor.

Venise vremea să tragem. Pluta duşmana era la cel mult douăzeci de metri şi înainta repede. Potrivnicii noştri – erau în număr de zece – stăteau înghesuiţi unul într-altul, aşa că un singur glonţ de-al nostru ar fi putui nimeri mai mulţi dintr-odată. Duserăm iar puştile la ochi, dar şi de data aceasta nu izbutirăm să tragem, căci acum interveni „stafia".

Pluta duşmană se afla tocmai în locul unde auziserăm din desiş plescăitul puternic şi foşnetele. Bataşii potrivnici izbucniră deodată în răcnete şi în aceeaşi clipă trestiile de bambus se despărţiră şi doi monştrii uriaşi o zbughiră spre plută. Din cauza luminii sclipitoare a lunii şi a repeziciunii cu care se iviseră, n-am putut recunoaşte dacă erau într-adevăr făpturi fabuloase necunoscute, născute în sânul misteriosului ţinut mlăştinos.

Fioroasele animale se izbiră de pluta îngustă, care se sfărâmă Într-o clipă. Şi atunci, se iscă o luptă grozavă între duşmanii noştri şi făpturile acelea misterioase. Auzirăm strigăte de durere şi de moarte, în vreme ce cei patru bataşi de pe pluta noastră vâsleau ca turbaţi, împingând pluta cu o iuţeală ameţitoare. Devenise şi mai uşoară, acum, căci pierdusem trei oameni.

Punctul se făcea tot mai mic colo în urma noastră unde apa stropea în sus. Din ce în ce mai slab se auzeau ţipetele de durere. Probabil că toţi cei de pe plută căzuseră în ghearele celor doi monştri.

Celelalte două plute, care ar fi trebuit să fi trecut de mult cotul, s-au întors, desigur, din drum, căci şi duşmanii noştri vor fi cunoscut „stafia" din mlaştini. N-am mai văzut şi auzit nimic de ei şi în cele din urmă ne-am spus că au renunţat să ne mai urmărească.

Cu toate acestea, cei patru bataşi ai noştri nu se opriră din sforţarea lor supraomenească până când, sfârşiţi de oboseală, se prăbuşiră pe scândurile plutei. Cu prilejul acesta avurăm din nou nenorocul să pierdem alte două beţe de bambus. Ar fi trebuit să oprim pluta şi să aşteptăm ca apa să ne aducă îndărăt beţele atât de trebuincioase, dar bataşii nici că vroiau să audă de aşa ceva. Ei îi spuseră lui Hasting că mai aveam mult încă până să ieşim din ţinutul stafiei grozave şi că nu departe creşteau bambuşi înalţi, de unde ne putem procura „vâsle" noi. Doi războinici îşi adunară puterile şi începură să-i dea înainte cu beţele ce le mai rămăseseră.

Curentul încetase cu totul. Ba mi se părea că apa devenise chiar stătătoare, aşa că înaintarăm foarte încet, ceea ce într-un fel era bine, căci pluteam prin locuri necunoscute şi lesne s-ar fi putut să ne izbim de vreo piedică.

Apa se lărgi puţin şi bambusul de pe maluri devenea mai înalt şi mai trainic. Şi mie mi se păru că mergeam tot mai mult spre nord, dovadă că ne îndreptam în direcţia coastei depărtate.

Pierdut în gânduri, cum eram, privirea îmi alunecă deasupra apei sclipitoare dindărătul nostru. Si, atunci, mi se păru că zăresc departe în urmă două puncte întunecate. Îi atrasei atenţia lui Marian, dar ca prin farmec punctele misterioase dispăruseră. Bunul meu prieten, după ce privi cu încordare, fu de părere că m-au înşelat ochii.

Trebuia să-i dau dreptate; mă încăpăţânai însă să privesc într-acolo şi atunci văzui ivindu-se din nou cele două puncte, de data asta mult mai aproape însă. Îi ghiontii repede pe Marian, care zise în şoaptă:

— Da, acum am văzut şi eu. Poate că sunt cadavre de-ale duşmanilor, mânate de curent. Dar nu... nu poate fi asta, căci noi mergem prea repede. la te uită... punctele se apropie. Te pomeneşti că sunt înotători care au scăpat cu viaţă din catastrofa care s-a produs acolo.

— Sau poate sunt fantomele care ne urmăresc, zisei eu râzând, asta ne-ar mai lipsi.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă Hasting, cu glas slab.

— Îndărătul nostru vin înot două puncta întunecate, răspunse Marian. Nu ştiu ce poate să fie. Prietenul Robert tocmai spunea c-ar putea fi dihăniile care au sfărâmat pluta duşmană.

— Ia să-i întreb pe bataşii noştri, zise legionarul. Dacă vor recunoaşte ce anume este, atunci voi cere să mâne pluta lângă un perete de bambuşi şi s-o oprească acolo. Dacă va fi nevoie să împuşcaţi, veţi avea o ţintă fainã.

— Asta am putea-o face îndată chiar, zise Marian. Cei doi urmăritori se apropie cu repeziciune. Şi... Dumnezeule! Ai văzut, Robert?

Nu fui în stare decât să dau din cap, atât eram de îngrozit. Acum ştiam ce animale se ascund sub „stafiile" acelea, căci unul din ei tocmai scosese din apă capul lui uriaş. Erau doi crocodili inguinali, cele mai primejdioase

şi înfiorătoare animale de pradă ale regatului insular al Indiei. Poate că puţini cunosc faptul că în India mor pe fiecare an din cauza acestor crocodili, cam toţi atâţia oameni ca şi de pe urma tigrilor. Au fost răpuse dihănii de nouă metri lungime. Şi e lucru constatat oficial că mulţi oameni au fost smulşi din bărci şi înecaţi de ele.

După botul uriaş pe care-l vedeam la vreo douăzeci de metri de noi, ne puteam da seama că cei doi monştri sunt de o lungime neobişnuită. Şi că ne vor ataca eram siguri, căci văzusem ce-au făcut cu pluta duşmană.

— Ei, ce este? întrebă Hasting.

— Crocodili inguinali de cel puţin zece metri lungime, răspunse Marian.

— Ah! Crocodilus porosus, zise legionarul, surprinzător de calm. E primejdios. Voi da de veste ompum-ului.

Dar comunicarea sa avu rezultatul contrar celui aşteptat. În loc să se-ndrepte spre bambuşi şi să oprească acolo pluta, doi Bataşi începură să vâslească cu turbare. Zadarnic strigă la ei Hasting plin de mânie. Bataşii păreau să cunoască primejdia fiarelor sau Ie considere sfinte, poate, cum se-ntâmplă aproape pretutindeni în India. Ei cred că sufletul vreunui strămoş de-al lor sălăşluieşte în dihanie, care are dreptul să-l la şi pe nepot.

Potopul de înjurături al lui Hasting fu întrerupt de un puternic acces de tuse; apoi zise cu glas slab:

— Se pare că suntem pierduţi.

Şi rămase tăcut.

Desigur că leşinase în urma iritaţiei şi sforţărilor ce făcuse, ceea ce nici nu era de mirare ţinând seamă de gravitatea rănii sale.

Cei doi urmăritori primejdioşi rămaseră ceva în urmă. Deodată, însă, apa spumegă îndărătul lor sub puternicele lovituri de coadă şi ca două torpile ţâşniră spre noi.

Traserăm la repezeală câteva gloanţe asupra căpăţânilor uriaşe, dar din cauză că n-aveam o ţintă bună, probabil că nu le nimerirăm unde trebuie. Căci monştrii se apropiau cu aceeaşi iuţeală. Un efect tot avuseseră împuşcăturile noastre: bataşul care vâslea în stânga îşi spori sforţările; rezultatul fu că băţul se rupse. Pluta se răsuci atunci ca o sfârlează şi zbură cu vârful în peretele de bambuşi de pe malul stâng al apei. Noi avusesem grijă dinainte să ne aşezăm jos şi să ne înţepenim picioarele între beţele de bambus, încât izbitura care urmă acum nu

ne făcu prea mult rău. Dar trei bataşi, care stăteau în partea dreaptă a plutei, se rostogoliră în apă.

Din pricina supraîncărcării pluta se aplecă acum îngrijorător spre stânga; împrejurarea asta îl salvă pe leşinatul Hasting de la înec şi Bataşii readuseră repede echilibrul, aruncându-se de-a curmezişul plutei.

Iată ci cei doi monştri se apropiaseră, întâmplarea cu pluta se petrecuse atât de repede încât ei ţâşniră la câţiva centimetri doar de noi. Dacă nu s-ar fi rupt băţul de bambus, atunci în câteva clipe ar fi ajuns pluta şi ne-ar fi înhăţat pe noi doi. Aşa însă, căzură victime doi nenorociţi bataşi care tocmai ieşiseră la suprafaţă. Doar un răcnet înfiorător mai putură scoate sărmanii de ei, apoi fălcile grozave se închiseră cu zgomot şi monştrii îşi târâseră victimele în adâncime. Tremurând din tot trupul, al treilea bataş sări pe plută şi se ghemui lângă tovarăşii săi, care aşteptau înlemniţi un nou atac al dihăniilor.

Aruncând o privire îndărăt, mă încredinţai că Hasting zăcea liniştit în mijlocul plutei. Din fericire, aceasta se înfipsese adânc în desişul de bambuşi şi rămăsese înţepenită acolo. Bataşii nu se mai gândeau să încerce ceva pentru apărarea lor. Aşteptau să li se împlinească soarta.

Situaţia noastră era cât se poate de primejdioasă, căci nu ştiam în ce loc se vor ivi din nou uriaşele târâtoare. Se putea foarte bine ca asta să se întâmple direct sub pluta noastră şi atunci ne-am fi putut lua rămas bun de la viaţă. Dac-am fi fost singuri pe plută am fi încercat să ne ascundem în desiş, dar îl aveam pe Hasting cu noi şi nu-l puteam lăsa în voia soartei, leşinat cum era.

— Ridicaţi-vă! zise Marian.

Propunerea sa era foarte nimerită, căci ne puteam retrage puţintel de pe marginea primejdioasă a plutei şi să cuprindem cu privirea suprafaţa apei.

Se scurseră câteva minute într-o încordare chinuitoare. Unde se vor ivi primejdioşii duşmani?

— Iată-i! şopti Marian şi ridică puşca. Îmi îndreptai privirea spre locul arătat de el şi la vreo douăzeci de metri depărtare văzui un punct negricios, care se mărea din ce în ce.

— E crocodilul! şopti Marian iarăşi. Acum vedeam şi eu lămurit căpăţâna lungă a dihăniei, care zăcea nemişcată în apă şi-şi holba ochii la noi. Poate că-şi

aştepta tovarăşul, ca şi se năpustească împreună cu el asupra sărmanei noastre plute şi să ne dea gata.

În tot cazul, răgazul acesta ne prindea bine. Marian porunci încetişor:

— Ţinteşte tu ochiul drept, eu cel stâng. Atenţie, foc!

Cele două împuşcături biciuiri apa. Din răsunetul lor ne dădurăm seamă îndată că amândouă gloanţele îşi nimeriseră ţinta. Şi în clipa următoare, dihania rănită de moarte începu să se zvârcolească pe locul unde se afla. Zvârli apa în sus până la câţiva metri şi loviturile cozii bubuiau ca tunul.

Acum se cerea multă băgare de seamă, căci curând se va ivi celălalt crocodil, iar în apa învolburată cu greu am fi putut recunoaşte capul său. Deodată Marian arătă spre ţărmul drept.

— Acolo... trage repede! Din desişul de bambuşi ţâşni trupul enorm al celuilalt monstru, îndreptându-se spre locul unde se zbătea la spasmurile morţii tovarăşul lui.

Puştile noastre detunară imediat. Fiecare din noi trase doua gloanţe unul după altul asupra trupului acela lung şi nimerirăm de minune. Şopârla enormă ţâşni ca o săgeată din apă, începând şi ea să se zvârcolească întocmai ca surata ei, se răsuci apoi, însă şi ca o vijelie se îndreptă de-a dreptul spre pluta noastră.

Mişcările ei erau acum ceva mai încete şi liniştiţi deschiserăm din nou focul asupra căpăţânii uriaşe. Până s-apuc eu să trag a doua oară, „Winchester"-ul lui Marian scuipă al treilea glonţ şi acesta puse capăt zvârcolelilor monstrului. Se smuci cu turbare la câţiva metri departe de noi, la fel ca tovarăşul său, ale cărui mişcări deveniseră tot mai slabe. Din cauza apei răvăşite, pluta noastră începu să se clatine îngrijorător şi bataşii – care tăcuseră chitic în vreme ce noi împuşcam – începură acum să răcnească de spaimă.

— Păcat că nu le ştiu limba, căci i-aş înjura în lege! zise Marian.

Priveam ca încordare la agonia celor două dihănii, care timp atât de îndelungat erau considerate „stafiile" ţinutului mlăştinos. Primul crocodil încetă să se zvârcolească şi trupul uriaş se afundă încetişor.

— Îmi pare rău, zise Marian, aş fi vrut să salvez pieile acestor doi „indivizi". Ce mal pantofiori mi-aş fi trântit! Aşa! Uite şi-al doilea şi-a luat seama. Îşi dă duhul, sărăcuţul de el! Baga tu de seamă, Robert, dacă nu cumva

vin duşmanii noştri în celelalte plute, sau poate chiar alţi reprezentanţi ai neamului sopârlesc. Eu mă voi îngriji de bietul Hasting.

În vreme ce eu îmi îndreptai toată atenţiunea în susul apei, Marian se duse spre legionarul leşinat. Ghionti mai întâi pe câţiva batari se vede că-i stăteau îndrum, apoi destupă sticla cu whisky ca să stropească tâmplele leşinatului.

Se scurseră câteva minute în linişte deplină şi deodată fui trezit din gândurile mele de o exclamaţie a lui Marian:

— Ah! Se trezeşte!

Auzii imediat glasul slab al legionarului:

— Domnule Farrow, unde sunt crocodilii?

— Împuşcaţi. Ne-au înhăţat însă doi oameni.

— Bieţii de ei! Ce moarte grozavă! Dar vă admir, domnilor, situaţia voastră este disperată. Acum le voi spune bataşilor să pornească înainte. V-aţi oprit din proprie iniţiativă aici printre bambuşi?

Marian îi povesti pe scurt ce se întâmplase, apoi legionarul vorbi cu ompum-ul, deveni foarte energic şi rezultatul fu că bataşii tăiară beţe de bambus din desiş şi începură săi vâslească, aruncând mereu priviri neliniştite îndărăt.

IV.
ULTIMA LUPTA.

ÎN AFARA DE OMPUM-UL ŞI FIUL SAU, ne mai însoţiseră încă opt bataşi, în fuga noastră. Cinci din aceştia din urmă erau morţi: trei răpuşi de sulitele duşmane, doi sfâşiaţi de crocodilii fioroşi. Căpetenia nu vâslea, în schimb fiul său îşi tăiase şi el un băţ şi lovea apa de zor. Pluta noastră era mânată deci de patru perechi de braţe puternice şi alerga cu repeziciune pe apa liniştită.

Bataşii păreau că se liniştesc cu încetul, sau poate că le crescuse încrederea ce-o aveau în armele noastre. În orice caz începură să vorbească intre ei, în şoaptă. După cum ne tălmăci Hasting, ne ridicau în slava cerului.

Şi nouă ni se mai întări moralul. Cursul apei părea să ducă de-a dreptul pe coastă. În orice caz vom ieşi din primejdiosul ţinut mlăştinos.

O nouă plagă se ivi acum: ţânţarii. De data asta ne veni în ajutor ompum-ul, care ne dădu o bucată groasă de trunchi de bambus scobit înăuntru şi care conţinea o

unsoare împotriva insectelor. Ne frecarăm îndată fata şi mâinile şi văzurăm cu bucurie că ţânţarii fug repede din apropierea noastră. Bataşii se unseră şi dânşii, apoi se puseră din nou pe lucru.

Apa se îngusta acum şi pereţii de bambus de amândouă părţile deveneau mai înalţi şi mai trainici. Teama mea că râul se va sfârşi în vreo mlaştină reveni. Comunicai lui Marian şi lui Hasting îngrijorarea mea.

— Atunci va trebui să ne înapoiem, răspunse prietenul meu, după câteva clipe de gândire Poate că vom izbuti însă – dacă într-adevăr cursul apei se închide – să ne croim drum prin desişul de bambuşi şi să ieşim pe uscat.

— După cât cunosc eu topografia ţinuturilor, mlăştinoase – zise legionarul – probabil că va veni acum un loc foarte nămolos, dar cu figurantă că un nou curs de apă duce iarăşi afară. Altminteri n-ar putea fi atât de bogată vegetaţia de jur-împrejurul aşa-ziselor „mlaştini ale morţii", în mijlocul cărora ne aflăm. Acum trebuie să ne păzim numai de şerpi veninoşi.

— Hm, după cum văd eu, ne aşteaptă perspective frumoase pe aici, râse Marian. Dar de şerpi trebuie să ne temem numai dacă vom fi siliţi să părăsim pluta şi să ne continuăm drumul pe jos. A! Râul se îngustează tot mai mult. Sunt foarte curios să văd dacă îndărătul deschizăturii înguste din faţa noastră porneşte vreun drum înainte.

La vreo cincizeci de metri de noi beţele de bambus se împreunau atât de mult încât de abia dacă lăsau loc de trecere plutei. La o dispoziţie a lui Marian – tălmăcită de Hasting – Bataşii încetiniră cu vâslitul. Nu trebuia să trecem prea repede prin spărtură. Propunerea lui Marian fu ca noi doi să ne aşezăm pe capătul plutei, ca să putem întâmpina cei dintâi un eventual pericol.

În imediata apropiere a deschizăturii, bataşii primiră ordinul să-ncetezi cu vâslitul şi pluta trecu încetişor prin strâmtoare. Ţineam puştile pregătite şi în vreme ce eu îndreptai imediat privirea spre stânga, Marian făcea acelaşi lucru spre dreapta.

Intrarăm... într-un lac mic, rotund, cu apă liniştită, negricioasă. nici un zgomot nu se auzea de jur împrejur. Apa era adâncă tare, căci, când Bataşii noştri vrură să se folosească iarăşi de braţele lor, nu dădură de fund.

— Desigur vreun crater vechii, îşi dădu cu părerea prietenul meu. Nu ne rămâne altceva, decât să vâslim cu

mâinile. Chiar dacă astfel vom înainta încet, vom ajunge cel puţin pe ţărmul celălalt.

Hasting tălmăci asta Bataşilor şi aceştia – care păreau din nou cuprinşi de spaimă – se puseră de zor pe lucru şi împinseră pluta înainte, vâslind cu mâinile. Lacul avea circumferinţă de vreo şaizeci de metri, dar de abia ne mişcăm din loc cu sistemul acesta, deşi războinicii îşi dădeau toată silinţa. După câteva minute însă, care mi se părură ceasuri, trecuserăm totuşi de mijlocul apei şi zărirăm în faţa noastră iarăşi o spărtură îngustă în desişul de bambus.

— Cu siguranţă că de acolo porneşte un nou curs de apă, zise Marian, vesel. Dar ce-au păţit Bataşii de-au devenit deodată atât de agitaţi?

Războinicii vorbiră zoriţi lui Hasting şi-şi tot arătau mâinile.

— Bataşii susţin că apa e groasă şi fierbinte, ne zise legionarul. Puneţi şi dv. mâna, domnilor!

Ne aplecarăm repede şi muiarăm mâinile în apa care părea să îi devenit şi mai întunecată. Ni le traserăm însă înapoi speriaţi. Apa era într-adevăr „groasă", adică îţi dădea senzaţia de nămol. Şi apoi era fierbinte, clocotitoare. Părea să fie aşa cum spusese Marian: „Desigur vreun crater stins". Sau mai era poate în activitate?

De abia mă gândii la asta, că lichidul gros din jurul nostru începu să fiarbă. Îndărătul plutei noastre se înălţă cu un zgomot şuierător o coloană de nămol, neagră, clocotitoare şi înaltă de vreo opt metri, apoi căzu în jos, din fericire înclinată de partea cealaltă. Într-o clipă aerul deveni fierbinte. Pluta începu să se clatine îngrozitor şi furăm nevoiţi să ne încleştăm cu toată puterea, deşi picături fierbinţi de nămol ne stropeau mâinile, ceea ce-l făcea pe bataşi să răcnească de durere.

Pe urmă ne luă în primire un val uriaş, stârnit de prăbuşirea coloanei de nămol şi ne mână spre deschizătura îngustă înspre care aveam şi aşa de gând să ne îndreptăm.

Când trecurăm pe lângă desişul de bambuşi, Marian şi eu smulserăm câte un bat deoarece Bataşii erau prea înspăimântaţi ca să-şi poată relua lucrul. Dădurăm de fundul apei şi îndreptarăm pluta spre strâmtoarea îndărătul căreia nădăjduiam să găsim calea salvării.

Valul negru ne împinse vreo treizeci de metri într-un nou curs de apă, în vreme ce de amândouă părţile beţele de bambus se aplecau sub apăsarea maselor de nămol ce se rostogoleau. Apa începu apoi să se liniştească din ce în ce mai mult şi vâslirăm tot înainte, spre nord-est, adică spre coasta salvatoare.

Eram încă la optzeci de kilometri depărtare de dânsa şi drumul ducea prin păduri seculare, după ce vom fi trecut cu bine mlaştinile.

Hasting stătu de vorbă cu bataşii şi aceştia – afară de ompum – se ridicară, schimbându-ne la vâsle. Bieţii oameni păreau însă zdrobiţi din pricina nenumăratelor întâmplări grozave prin care trecuseră, căci îşi îndeplineau treaba cu mişcări obosite, ca nişte fiinţe care nu mai aveau nici o speranţă. Când ne aşezarăm lângă Hasting, acesta ne spuse:

— Bataşii sunt încredinţaţi că nu vor scăpa cu viaţă. Vorbeau de nişte duhuri care cică le-ar fi hotărât pierzania. Ceea ce am pătimit până acum ar fi numai prevestiri ale marii catastrofe care se va produce curând. Cel puţin să mâne pluta înainte. Eu cred că vom învinge şi această mare catastrofă. Ia priviţi, desişul de bambuşi devine mai scund şi mai luminos. Curând vom da de teren mai solid. De bataşii duşmani cred că am scăpat definitiv şi o vom scoate noi la capăt şi cu pădurea pe care mai trebuie s-o străbatem. Vreau să zic că dv. domnilor, va trebui să purtaţi de grijă s-o scoatem la capăt, căci deocamdată eu nu-s decât o povară care mai mult încurcă.

— Las-o mai domol, dragă Hasting. Drept să-ţi spun, nu ştiu ce-am fi făcut fără d-ta. Numai un om ca d-ta a fost în stare – cu toată rana gravă – să facă pe tălmaciul şi încă în situaţiunile primejdioase prin care am trecut—

— Nu e momentul să ne felicităm – râse legionarul. Altminteri aş trebui să povestesc şi eu multe. Dar la uitaţi-vă la bataşi, fac impresie ca şi cum s-ar aştepta să vie moartea dintr-o clipă în clipă.

— Îşi vor mai veni ei în fire după ce vor mai fi mers o bucată de drum, răspunse Marian. După ce vor simţi pământul sub picioare, fi sigur că le va veni inima la loc. Noi am...

Marian fu întrerupt şi încă în chip neplăcut. Moartea venise cu adevărat. Pe partea stângă, unde şedeam eu, se afla o spărtură largă în desişul de bambus, pe care o observarăm însă de-abia când ne aflarăm direct în faţa ei.

Şi din spărtura asta ţâşni un nor de suliţi, zvârlite de cel puţin zece bataşi duşmani, care se iviseră brusc acolo. Aşa dar, tribul inamic cunoştea ţinutul mai bine decât noi şi trebuie să fi ştiut că vom trece pe aici, în cazul când vom fi scăpat de primejdiile din cale.

Datorită faptului că atacul se produsese pe neaşteptate şi a apropierii la care ne aflam, suliţele avură un efect îngrozitor. Trei Bataşi scăpară beţele din mână şi cu răcnete înfiorătoare se prăvăliră în apa neagră. Ompum-ul, care stătea lângă mine, îşi chirci trupul, scoţând ţipete ca din gaură de şarpe. O suliţă îi găurise pieptul. Numai fiu-său şi noi, Europenii, scăpaserăm teferi.

Imediat smulserăm pistoalele de la brâu, în vreme ce fiul căpeteniei puse mâna pe o suliţă ce căzuse lângă el şi o zvârli în ceata duşmanilor. Apoi gloanţele noastre căzură ca, ploaia în grămada inamicilor, care tocmai ridicaseră suliţele de rezervă pentru a le zvârli. Efectul focurilor noastre fu îngrozitor. Cei şase, Bataşi din frunte se prăbuşiră imediat, în vreme ce restul de patru o luară repede la fugă, după ce zvârliră suliţele ce le mai aveau în mână.

Se vede că soarta a vrut ca toţi Bataşii care ne-au însoţit să cadă, căci oricât de repede şi la întâmplare zvârliseră duşmanii sufitele: lor, ele nu-şi greşiră ţinta. Fiul căpeteniei scoase un ţipăt înăbuşit, aruncă braţele în sus, se clătină şi se prăbuşi cu spatele în apa, neagră. Gâtlejul îi fusese găurit de o suliţă.

Eram atât de îndureraţi de moartea tânărului, pe care-l îndrăgisem, încât hotărârăm să, nu-i lăsăm cu nici un chip să scape pe cei patru fugari. Nu puteau fi departe încă – ridicarăm pistoalele... şi atunci se auzi un sunet care ne făcu să coborâm repede mâinile. Era...

Cei patru Bataşi duşmani se opriră brusc şi priviră înmărmuriţi în jurul lor, apoi încercară să pătrundă pe de lături în desiş, dar, prea era acesta de nestrăbătut. Atunci se auzi pentru a doua oară sunetul acela, de data aceasta mai aproape, apoi apăru la capătul poterii largi o făptură înaltă, într-un costum kaki, ce bătea în verde, iar un glas cunoscuţi ne strigă:

— Massers, nu trage, Pongo omoară duşman.

Da, era într-adevăr credinciosul nostru uriaş, i pe care-l credeam mort; şchiopătând tare, el se năpusti totuşi asupra celor patru Bataşi cuprinşi de groază. Chipul său hidos de gorilă era înfiorător de schimonosit şi duşmanii

rămaseră câteva clipe ca paralizaţi, înainte să-şi poată smulge pumnalele, ca să-şi apere viaţa. Dar împotriva unui uriaş ca Pongo era cu neputinţă să te aperi.

În vreme ce se repezea spre ei, el zvârli cu putere suliţa, cu care în urmă cu vreo zece ceasuri pusese pe fugă rinocerul. Şi arma grozavă străpunse trupul unui bataş lipindu-l de peretele de bambuşi, pe urmă negrul uriaş îşi smulse klewang-ul şi sări asupra celor rari mai rămăseseră şi care loveau la întâmplare cu armele lor. Pongo dădu numai câteva lovituri, auzirăm lamele ciocnindu-se unele de altele. Apoi urmară trei răcnete de moarte. Uriaşul îşi şterse nepăsător cuţitul de şalul unui mort, smulse suliţa din trupul primului căzut, curăţi şi lama acesteia şi tot şchiopătând, veni spre noi. Strălucitor de bucurie.

Ne ridicarăm repede în picioare şi împinserăm pluta la mal.

— Pongo, credinciosul şi bunul nostru Pongo! exclamă Marian, adânc mişcat şi strânse cu putere mana uriaşului, care se arătă încurcat şi de dala asta. Cum ai izbutit să te salvezi, cum ai ajuns aici?

Îi strânsei şi eu mâna cu o emoţie sinceră, apoi bunul negru se aplecă îngrijorat deasupra lui Hasting şi-i privi cu sfioasă compătimire.

— Massers rană rău? întrebă el. Pongo caută buruiană, când fie pădure.

Se urcă apoi pe plută, dădu drumul încetişor în apă ompum-ului care nu mai mişca, apoi puse mâna pe băţul care servea de vâslă. În clipa următoare pluta zbură ca o săgeată pe apa care făcea impresia că clocoteşte.

Cu toată împotrivirea lui înverşunată îi dădurăm o mână de ajutor şi viteza spori într-atât că nici o barcă cu motor nu ne-ar fi putut ajunge din urmă.

— Acum povesteşte-ne tot, Pongo! îi ceru Marian. Nici nu-mi vine să cred că te afli iarăşi cu noi. Te-a rănit rău rinocerul?

— Monuhu foarte mult prost, râse uriaşul. Pongo gaură mică picior, Monuhu una mare la nas. Duşmani în copac împuşcă asupra Massers, aleargă după ei, cinci caută Pongo. Pongo apoi nu ştie nimic, trece mult până el trezeşte. (Vroia să spună cu asta că leşinase; aşadar „gaura” de la picior nu ora chiar atât de neînsemnată). Apoi pune mâna cinci duşmani, la suliţa, merge în urma lor.

Un altul poate ar fi scris o carte întreagă asupra aventurii pe care uriaşul nostru ne-o spuse în câteva cuvinte... Dar aşa era Pongo, la el preţuia mai mult fapta decât vorba.

Marian părea nemulţumit cu povestirea asta scurtă, căci întrebă:

— Cei cinci duşmani te-au atacat toţi deodată?

Pongo dădu din cap:

— Vine unul, Pongo înhaţă la el, rămâne liniştit. Duşman cade, vine doi, Pongo înhaţă, rămâne liniştit Alte doi rămâne şi ei liniştit Pongo caută la ei şi înhaţă.

Apoi, după o clipă, urmă:

— Pongo vine sat, duşmani împuşcă, Massers împuşcă, vine noapte, foc arde. Duşmani aleargă sus sat, jos aude strigăte. Pongo ştie Massers fugit. Duşmani fuge, se despart. Pongo ştie Massers va scăpa, urmăreşte zece duşmani. Pongo cade, rămâne la pământ, aude împuşcături, vine încoace şi omoară duşman.

Povestirea asta scurtă, în graiul lui schimonosit, ne dovedea şi de data asta ce însuşiri deosebite avea uriaşul acesta negru, care cu toată rana lui gravă îi urmărise pe cei zece Bataşi care ne întinseseră o cursă. Înţelesese deci imediat că grupul acesta însemna cea mai mare primejdie pentru noi. Dar cum izbutise să-i urmărească pe întuneric şi într-un ţinut cu totul străin, asta nu ne-a mai povestit, bănuiam noi însă cum.

Socotindu-şi povestirea sfârşită, uriaşul începu iarăşi să vâslească din toate puterile şi zise, gâfâind:

— Pădure vine îndată. Atunci Massers în siguranţă.

Asta era o veste bună, căci eram dornici de puţină odihnă. Şi pentru rănile lui Hasting şi Pongo era nevoie de ea, căci mai aveam un drum lung, nu glumă, prin pădure, până la coastă. Îndărăt în tabăra noastră nu puteam ajunge căci ne îndepărtaserăm prea mult spre răsărit şi desigur că bataşii duşmani puseseră sentinele pe toate potecile, care treceau prin preajma satului cucerit.

Nu ne rămânea decât să căutăm să ajungem la vreo staţiune de coastă şi de acolo să indicăm sergentului Vaasen unde ne aflăm. El va purta apoi grija transportării tigrilor prinşi.

Ne încordarăm toate puterile ca să ieşim cât mai repede din primejdioasele mlaştini şi în curând băgarăm de seamă că ne apropiam de pădure, căci bambuşii dispăreau şi ajunseserăm într-un loc acoperit cu ferigi şi muşchi, iar

în depărtare se înălţa o dungă întunecată – pădurea, care constituia ultima piedică pentru noi.

Apa ducea în linie dreaptă spre această dungă. Era o plăcere acum călătoria pe suprafaţa netedă. Dar în curând aveam să vedem că şi frumuseţea ascunde primejdii.

V.
PE MARE.

NE DEPĂRTASERĂM CU VREO CINCI SUTE de metri de desişul de bambuşi, când răsunară îndărătul nostru strigăte prelungi, care lăsau un ecou ce se pierdea cu încetul în depărtare.

— Santinelele duşmanei zise Marian. Slavă Domnului că nu ne mai pot ajunge acum.

— Massers nu spune asta! interveni Pongo. Duşmani face plută, urmăreşte repede.

Uite că la aşa ceva nu ne gândisem. Strigătele sentinelelor vor aduna curând un număr mare de războinici, cărora le va fi lesne să construiască plute şi să ne ia urma.

Şi asta însemna că tot nu vom avea linişte până ce nu vom fi ajuns la coastă, căci ura ce ne-o purtau Bataşii, cărora le prilejuisem atâtea jertfe, îi făcea, de sigur, nişte urmăritori înverşunaţi.

Pe de altă parte, n-am fi putut străbate atât de repede pădurea, căci Pongo era împiedicat la mers de rana de la picior şi trebuia să croiască şi o potecă, în vreme ce eu cu Marian vom fi siliţi să-l ducem pe Hasting. Era deci posibil ca bataşii să ne ajungă şi să avem iar de furcă cu ei.

În vreme ce-mi treceau prin minte toate acestea, vâsleam din răsputeri şi dunga din zare se apropia tot mai mult. Deodată, însă, Hasting, care se ridicase în capul oaselor şi privise îndărăt, zise:

— Văd multe puncte negricioase adunându-se pe apă. Desigur că-şi construiesc plute ca să ne urmărească. Sunt cel puţin douăzeci de oameni, ceea ce înseamnă c-ar fi printre ei şi câţiva din locuitorii satului cucerit. Nici ei nu ne pot cruţa, căci atunci şi-ar pune în joc propria lor viaţă.

— Cred şi eu, răspunse Marian. Ba sunt chiar încredinţat că vor căuta să-şi câştige un merit din uciderea noastră. D-ta culcă-te la loc însă, domnule Hasting; voi privi eu îndărăt din când în când. Principalul lucru pentru noi e s-ajungem la pădure, poate putem scăpa sub ocrotirea întunericului.

— Massers şi Pongo urcă în copac, se amestecă în vorbă uriaşul. Duşman caută, nu găseşte, Pongo omoară mâine duşman.

Soluţia era simplă în teorie, dar în ce fel voia el s-o puie în practică nu prea îmi închipuiam. Ideea era bună însă, căci printre crengile unui copac uriaş ne puteam odihni fără grijă, pentru ca a doua zi, cu puteri împrospătate, să pornim la luptă împotriva urmăritorilor.

Mânarăm în tăcere pluta mai departe; pădurea se apropia tot mai mult şi puturăm recunoaşte chiar câţiva copaci care îşi înălţau coroanele de frunziş deasupra celorlalţi. Tocmai atunci Marian îşi întoarse privirea o clipă şi zise:

— Văd două puncte pe apă. Or fi duşmanii, pe două plute. Păcat că nu-s şi pe aici crocodili dintre-ăia.

— Atunci ne-ar înhăţa în primul rând pe noi, râsei eu şi cine ştie ce ne mai aşteaptă în pădure.

Cred că vom mai întâmpina multe pe aici, înainte de a putea spune că suntem în deplină siguranţă.

— Şi când veţi putea spune asta – interveni Hasting – vi se va şi duce gândul la noul aventuri. Cel puţin aşa v-am cunoscut eu în scurtul timp pe care l-am petrecut împreună.

— Ei, da, se poate să fie şi cum zici dumneata – încuviinţai eu. Altminteri, ar fi plictisitoare viaţa. Ei, Mariane, mai sunt departe duşmanii noştri?

Marian aruncă din nou o privire în urmă şi zise:

— Nu s-au mai apropiat. Ceea ce înseamnă că nu pot merge mai repede ca noi. Şi când vom ajunge la pădure vom avea un avans destul de mare ca să ne putem pune la adăpost în vreun copac.

— Dar v-aţi gândit cum o să mă urcaţi pe mine? întrebă Hasting.

— Te vom trage în sus în pătură, răspunse Marian.

— Lesne nu prea va fi, zise legionarul. Mai bine ar fi să mă ascundeţi la rădăcina copacului, în tufiş.

— Asta vom vedea, când vom fi în pădure. Nu te lăsăm noi, n-avea grijă.

Pe ambele maluri ale apei se iviră acum tufe şi râul făcu deodată un cot spre stânga.

— Massers, opreşte aici! Se auzi atunci glasul lui Pongo. Pădure aproape. Pongo face capcană pentru duşman.

Fără altă lămurire, îndreptă pluta spre malul stâng şi sări pe mal. Ţinu pluta bine până-l debarcarăm pe Hasting. Apoi luă şi genţile noastre.

— Massers aşteaptă! zise el.

Desprinse la repezeală patru bete de bambus din plută, urcă din nou pe ea şi o împinse spre mijlocul râului. Acolo înfipse cu toată puterea cele patru bete în nămolul de pe fund, la distante mici una de alta şi în aşa fel încât capetele lor să fie aplecate spre urmăritorii noştri. Le înfundă atât de tare încât de-abia ieşeau la suprafaţa apei.

Piedica era destul de bună, căci prima plută se va izbi cu toată puterea de lemnul tare şi se va desface, sau în cel mai bun caz bataşii de pe dânsa vor fi zvârliţi în apă din cauza izbiturii. Asta îi va face să înainteze cu mare băgare de seamă, gândindu-se că mai sunt şi alte piedici la fel. În chipul acesta mai câştigam timp.

Ne luarăm repede genţile, ridicarăm foaia de cort cu rănitul şi pornirăm după negru, care gonea cât îi îngăduia piciorul rănit, spre pădurea apropiată.

Tocmai când ajunseserăm la marginea codrului se auzi gălăgie dinspre râu. Aşa dar, cursa lui Pongo avusese efect şi bataşii vor merge încet de-acum încolo. Pongo trăsese pluta noastră pe uscat şi o ascunsese în tufiş.

Cu siguranţă că bataşii îşi vor urma drumul pe apă până la pădure şi vor pătrunde într-unsa într-un loc depărtat de al nostru. Noi merseserăm liniştiţi pe marginea codrului, tot îndepărtându-ne de apă. În cele din urmă, Pongo găsi un loc pe unde puteam pătrunde în desiş. Nu era o potecă, ci un luminiş îngust. Care şerpuia dea lungul pădurii. Fireşte că drumul era presărat cu mărăcini şi liane, dar Pongo nu le reteză ci le îndoi numai într-o parte, pentru ca urmăritorii noştri să nu ne dea de urmă.

De duşmani nu mai auzirăm nimic, în schimb de jur împrejurul nostru începu să se trezească viaţa de noapte a codrului secular. Spărtura îngustă ducea tot mai adânc în desiş şi numai mulţumită luminei ce ne-o trimitea cu zgârcenie luna, izbutirăm să înaintăm cu chiu cu vai în cele din urmă. Pongo se opri şi şopti:

— Massers, copac bun aici.

La dreapta noastră se înălţa un tamarin uriaş, ale cărui crengi cât toate zilele se întindeau până departe, împiedecând lumina lunii. Pongo îşi croi drum prin mărăcini şi după foşnetul ce-l auzeam ne dădurăm seama că se şi căţăra în copac. Apoi glasul său răsună deodată deasupra noastră, la o înălţime de vreo patru metri:

— Massers Hasting ridică în sus, Pongo ia în primire.

Se aşezase cu trupul dea curmezişul crengii pe care se afla şi-şi întinse în jos braţele-i lungi. Încetişor îl ridicarăm pe rănit deasupra capetelor noastre şi în clipa următoare uriaşul apucase capetele foii de cort şi-l ridicară pe legionar ca pe un fulg.

Când ne căţărarăm şi noi, văzurăm că Pongo se urcase o bucată mai sus, ţinându-l pe bietul Hasting cu o singură mână, de parc-ar fi fost o legăturică. Acolo unde ajunsese el, se aflau trei crăci alăturate, care alcătuiau pentru noi un adăpost cum mai bun nici nu se putea.

Aşternurăm repede păturile şi ne întinserăm de-a curmezişul crengilor, fără teamă că ne vom prăvăli la pământ. Şi deoarece Pongo ne încredinţa că se va trezi la cel mai mic zgomot suspect, ne lăsarăm în voia somnului de care aveam atâta nevoie.

Ne trezirăm când se luminase de ziuă. Ne cam dureau mădularele din cauza culcuşului nu prea moale, în schimb eram voioşi şi cu puteri noii. Hasting dormea încă adânc, dar Pongo dispăruse. După câtva timp se-ntoarse aducând nişte buruieni şi ne zise:

— Duşmani plecat, caută jos în pădure. Pongo lecuieşte acum rana Maşter Hasting.

Bunul uriaş! Se gândea întâi la alţii, apoi la sine. Câţi oameni din lumea civilizată s-ar putea lăuda cu atâta mărinimie sufletească!

Cu multă băgare de seamă desfăcu pansamentul şi stoarse sucul plantelor deasupra rănii care se vindecase în parte, mulţumită îngrijirilor date de bataşii prieteni. Legionarul se trezi şi ne salută cu vioiciune. Ne spuse că rana nu-l mai durea aproape de loc, ba vroia chiar să coboare singur din pom. Pongo îi împiedecă însă; îl înfăşură iarăşi în pătură şi cu el în mână, cobori din cracă în cracă.

Când furăm cu toţii jos, îmbucarăm ceva în grabă din merindele noastre şi ne potolirăm setea cu o înghiţitură de apă minerală. Atâta vreme cât duşmanii se aflau pe

aproape, nu puteam face foc ca să ne încălzim conservele. Nădăjduiam s-ajungem până seara la coastă, căci Pongo ne spusese că în vreme ce umblase să caute buruieni de leac, dăduse de o potecă ce ducea dea dreptul în direcţia dorită.

La început trebuia însă să pornim spre râu, adică în apropierea duşmanilor şi Pongo înlătură din nou din cale toate piedicile, în vreme ce noi veneam cu Hasting în urma lui. În cele din urmă dădurăm de poteca largă, croită de pachiderme şi pornirăm în pas de marş spre coasta depărtată.

Până la amiază străbăturăm jumătate din drum, după socoteala noastră. Făcurăm popas pentru masă şi după vreo trei sferturi de ceas pornirăm mai departe.

Mă înşelasem totuşi în socotelile mele, căci când se înnopta, nu ajunseserăm nici măcar la brâul de mangrove care încercuieşte coastele mării. Petrecurăm noaptea iarăşi într-un copac şi de-abia a doua zi la amiază dădurăm de brâul de mangrove, pe care-l străbăturăm într-un ceas. Apoi se ivi marea în faţa noastră.

Nimeriserăm de-a dreptul într-un golf mic, care îşi întindea în larg limbile-i de pământ, acoperite de vegetaţie. Şi în acest golfuleţ se afla – lipită de ţărm – o corabie mică. Eram salvaţi acum, căci dacă într-adevăr Bataşii se aflau în urma noastră încă, fără îndoială că echipajul micului vas ne va lua pe punte, adăpostindu-ne. Alergarăm repede spre ţărm şi strigarăm spre corabie.

Nu primirăm nici un răspuns însă. Mai strigarăm de câteva ori la rând, cu acelaşi rezultat. Până ce în cele din urmă Marian zise:

— Echipajul o fi la vânătoare. Să ne urcam fără teamă pe vas, căci se prea poate ca bataşii să vie. Marinarii ne vor ierta îndrăzneala când vor afla motivul.

Fără să mai piardă vremea, prietenul meu intră în apă şi se îndreptă spre corabia care se afla la vreo douăzeci de metri. Apa îi ajungea până la piept şi ultima bucată de drum trebui s-o facă înot; găsi însă o funie care atârna în jos şi se caţără cu îndemânare pe ea. După câteva clipe se ivi iarăşi pe punte şi striga:

— Nu e nici o fiinţă omenească pe bord. Voi lăsa pe apă barca de salvare ca să-l puteţi transporta pe prietenul Hasting.

Marian scoase bărcuţa afară şi-i dădu drumul în jos cu ajutorul macaralei. Apoi coborî într-unsa şi începu să

vâsleaşcă spre ţărm. Hasting fu îmbarcat repede şi pornirăm înapoi, tot temându-ne că Bataşii ne-ar putea urmări.

Nu fu însă aşa. Când ajunserăm cu toţii sus, îl duserăm pe legionar în cabină, apoi, Marian mă trimise la maşini, căci mă pricepeam să umblu cu motoarele. Găsii acolo un „Diesel” în perfectă stare, cu ajutorul căruia bricul putea merge cu viteză destul de mare. Tancul cel mare era pe trei sferturi cu ţiţei şi mă încredinţai că trebuia să pun numai pârghia în mişcare pentru ca motorul să funcţioneze.

Tocmai mă pregăteam să urc iarăşi pe punte. Când Marian răcni în jos:

— Pune repede motorul în funcţiune, vin bataşii!

Apăsai pârghia şi imediat motorul începu să duduie. Fără să mai aştept vreo comandă lăsai elicea să se învârtească îndărăt, căci spre nespusa noastră uimire constataserăm că bricul nu era nici măcar ancorat.

— Înainte! Se auzi comanda prin portavoce.

Întorsei elicea, făcui ce mai trebuia şi urcai sus. Pongo stătea lângă Marian pe punte. Pe ţărm însă ţopăiau ca nebunii vreo douăzeci de bataşi, făcând nişte gesturi îndrăcite de furie că le scăpase prada în ultima clipă. Marian le făcea „cu tifla” şi îndreptă vasul spre larg. Ţărmul deveni din ce în ce mai mic, până dispăru în cele din urmă.

— Trebuia să mă îndepărtez din raza vederii lor, căci altfel nu îi mai urneai de acolo, zise Marian. După un ceas ne înapoiem.

— Bine. Mă duc să-i comunic şi lui Hasting ce s-a întâmplat, răspunsei eu. În vremea asta Pongo va face ceai în bucătărie.

— Minunată idee! Vino apoi îndărăt pe punte. Motorul merge el şi singur.

Intrai în cabina elegantă, unde se afla legionarul întins pe pat. Când mă zări, duse degetul la gură, dându-mi de înţeles să tac. Mă apropiai cu băgare de seamă, aplecându-mă deasupra lui.

— Ascultă! şopti el. Trebuie să fie un om pe aici.

Îmi încordai auzul şi într-adevăr, auzii lămurit un geamăt de durere, aproape înăbuşit. Venea din peretele care răspundea în interior, şi-mi lipii îndată urechea de lemn.

Da, gemea un om acolo!

Pipăii cu degetele ornamentele lemnului de mahon şi deodată se auzi un scârţăit uşor şi o bucată din peretele de lemn se dădu la o parte. Se ivi o gaură întunecoasă de unde te năpădea un aer împuţit. Aprinsei repede lampa de buzunar şi zării o cabină cu adevărat luxoasă. Părea salonaşul unei femei din lumea mare.

Pe sofaua de mătase din faţa mea zăcea o făptură omenească. Mă apropiai şi văzui un bărbat cu barbă neagră care părea cuprins de un leşin adânc. Era legat şi un căluş gros îi tăia aproape respiraţia. Gemea în neştire, fără să se mişte.

Nu stătui să mă mai gândesc la misterele ce ascundea bricul acesta, luai în braţe pe nenorocitul acela şi-l dusei în cabina alăturată. Îi chemai apoi pe Pongo, dându-i însărcinarea să-l schimbe pe Marian la cârmă şi să-l trimită jos. Tăiai repede funiile şi scosei căluşul din gura leşinatului.

Când veni Marian, nu puse nici o întrebare, ci destupă imediat o sticlă cu whisky ca să frece tâmplele necunoscutului. Nu trecu mult şi bărbosul începu să se mişte, deschise ochii şi murmură în franţuzeşte:

— Apă!

Adusei repede din bucătărie un pahar şi-i turnai pe gât, picătură cu picătură, lichidul înviorător. Străinul se holbă la noi o clipă, închise apoi ochii şi păru să adoarmă. Se trezi însă repede şi şopti:

— Sunt căpitanul Larrin. Oamenii mei s-au răsculat şi m-au condamnat la moarte prin foame. Salvaţi-mă... porniţi bricul spre larg!

— Am şi făcut-o, îl linişti Marian. Sunteţi în siguranţă. Dormiţi acum. Voi pune să vi se prepare o supă întăritoare.

În vreme ce Marian se înapoia la cârmă şi Pongo se duse la bucătărie, eu spălai rănile de la mânile căpitanului. Mă întrebă cum ajunseserăm pe vas şi-i povestii totul.

— Minunaţi zise el. Vom merge împreună spre primul port. În curând voi fi restabilit şi atunci voi putea şti unde ne aflăm.

Părea să aibă într-adevăr o constituţie de fier. După ce îi dădurăm să bea supa întăritoare şi-l crezurăm adormit, el se ivi deodată pe punte.

— După cum vedeţi, domnilor, sunt iarăşi pe picioare, zâmbi el. Vă mulţumesc încă odată. Acum voi stabili

poziţia.

Se apropia de compas şi după câteva clipe zise:

— Ne aflăm în peninsula Malaca, aproape de Deli. Vreţi să întoarcem şi să intrăm în port sau preferaţi să mergem mai departe spre Singapore?

— Am vrea la Deli, răspunse Marian Prietenul meu v-a istorisit, desigur, aventurile prin care am trecut şi trebuie să dăm de veste legiunii, pentru ca la rândul ei să înştiinţeze pe sergentul Vaasen.

— Bine, domnilor, atunci vom întoarce.

Se duse la cârmă, dar înainte de a întoarce roata, aruncă o privire cercetătoare de jur împrejur. Deodată tresări, se uită cu încordare câtva timp spre nord-vest şi zise apoi cu glas înăbuşii:

— Domnii mei, nu putem debarca acum. Dimpotrivă, trebuie să pornim cu toată viteza în larg. Dea Domnul să nu fie prea târziu!

Miraţi privirăm şi noi spre nord-vest. Cerul avea acolo o înfăţişare ciudată, gălbuie, dar aceste nu putea fi un motiv ca să nu ne întoarcem.

— Pare să vie furtuna? întrebă Marian.

— Du-te d-ta repede la motor! Mi se adresă Larrin. Dă-i toată viteza cu putinţă! Nu e furtună ceea ce vedeţi venind, ci un taifun. Peste o jumătate de ceas e aici. Şi atunci... aibă milă Domnul de noi!»

— Şi acest taifun avea să ne arunce într-o serie de aventuri – dragă George – care aveau să întreacă tot ce am pătimit până acum. Dar ca să ţi le povestesc trebuie să mai ai răbdare, căci aşa suntem noi medicii, dăm totul cu „linguriţa”, îşi încheia doctorul Bertram, râzând, interesanta povestire.

Sfârşitul volumului: **LUPTE SÂNGEROASE.**

Un băiat de 14 ani şi-a pus în gând să răzbune moartea părinţilor săi, ucişi de o bandă de răufăcători. Impresionanta lui tragedie şi felul cum reuşeşte să îndeplinească această răzbunare, cu ajutorul camarazilor de pe „Dox”, sunt descrise în numărul viitor, intitulat:

EROUL BULU